

Giới thiệu Mãi Luôn Bên Em

Thể loại: Hiện đại

Cô theo đuổi anh ngày từ khi còn bé, cô tuyên bố rằng nhất định phải làm cô dâu của anh.

Đến khi lớn lại đổi thành anh theo đuổi cô.

Còn xung quanh anh lại có rất nhiều tiểu tam, rất tốt, tất cả đến hết đây, đến một giết một đến hai giết cả đôi.

Trích đoạn 1:

- Sao lại chạy hót hải như vậy, có chuyện gì? Người toàn mồ hôi cách xa ra.

Cậu vừa nói vừa nhủ mày tránh xa cô nhưng cô thì ngày càng tiến đến gần cậu.

- Hạo Thiên, anh biết không hôm nay em được điểm cao nhất lớp, mau mau thưởng cho em

- Mày muốn gì?

- Hôn em một cái

Cô kiễng chân lên chờ người nào đó nhưng đáp lại cô là sự trầm mặc...."~.~"

Bạn đang đọc truyện *Mãi Luôn Bên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Cậu tên Trần Hạo Thiên, tên này là ông nội cậu đặt cho cậu. Năm nay cậu 8 tuổi, gia đình cậu chuyển đến khu vực nông thôn để sống, nói là nông thôn nhưng nó đang trong quá trình thành thị hóa. Thật ra chuyển đến đây không có gì không tốt cả. Chỉ có điều hàng xóm của cậu là một cô bé rất phiền phức và đáng ghét.

Cậu mới chuyển đến có một tuần, mới gặp con bé đó có một lần, mà lúc nào nó cũng nằng nặc bám theo cậu. cậu cảm thấy hành động này rất mệt mỏi.

Hôm nay cậu đi ăn cưới bà dì, vậy mà con nhỏ Tiểu Mẫn cũng không tha cho cậu, đòi đi theo bằng được.

Cậu đã phân tích rõ cho nó hiểu rồi, nó không thể đi, nó không có họ hàng gì. Vậy mà nó lại lấy lý do "mai sau em sẽ là cô dâu của anh, có gì mà không đi được chứ". Đau khổ nhất là mẹ cậu lại đồng ý cho đi mới sợ. Cho nó đi để bây giờ, nó cứ luôn đi theo cậu và lải nhải không ngừng va nội dung cụ thể là sau đây:

- Anh đẹp anh đẹp mau nói cho em biết đi mà, mai sau anh cưới ai, anh đẹp à, Mẫn Mẫn rất thích anh, Mẫn Mẫn muốn làm cô dâu của anh đẹp cơ, anh đẹp đừng cưới ai mà cưới Mẫn Mẫn đi rồi tổ chức tiệc còn to hơn thế này.

Cậu bé 7 tuổi, khuôn mặt trông cực kì đẹp trai nhưng giờ đây nó lại nhăn lại, cậu nhìn thấy những người đi qua cư nhìn cậu, đâm ra tức giận. Con bé này, suốt ngày dính lấy cậu, miệng còn gọi anh đẹp anh đẹp, khó nghe chết đi được.

Cậu gạt cánh tay của cô trên người mình, trừng mắt gắt giọng:

- Trương Tiểu Mẫn, mày đừng có mà nói nữa được không, tao nghe đau hết cả tai rồi đấy. mà m cũng đừng đi theo tao nữa, người vừa ngốc vừa mập như mày tao sẽ không lấy đâu. Suốt ngày dính lấy tao, mày không mệt nhưng tao cũng mệt. Mới cả đừng gọi tao là anh đẹp. Tao biết tao rất đẹp trai, có nhiều người theo đuổi nhưng cũng không thấy ai theo đuổi dai như mày cả. mệt đấy.

Tiểu Mẫn nghe vậy mắt ngấn nước, sau đó òa khóc lên. Mọi người đi qua đi lại thấy cô bé khóc thì bỏ công việc đến dỗ nhưng cũng không thể khiến cô bé ngừng được.

Lúc này, một người phụ nữ trung niên chạy tới. Đó là mẹ của cậu- bà Dương.

Bà Dương chạy tới về mặt lo lắng ôm lấy Tiểu Mẫn:

-Mãn Mãn con sao vậy, sao lại khóc ầm ỹ thế con, nói cho cô coi nào, ai bắt nạt con.

Cánh tay mũm mĩm của cô từ từ dơ lên rồi chỉ vào người Hạo Thiên. Cậu thấy vậy biết có chuyện không hay lùi lại ra sau rồi co chân chạy ra ngoài:

-con có nhiều bài tập lắm, con về nhà trước để làm đây

Bà dương tức giận; thằng con trai này, lúc nào cũng gây chuyện thôi:

-Hạo Thiên, con đứng lại cho mẹ ngay.

Bà Dương định tìm chổi lông gà đuổi theo nhưng nhớ ra đây là đám cưới của em gái mình, bà không thể mất mặt. Bà ngồi xuống bệ cô lên rồi hôn chụt lên má cô:

Mãn Mãn ngoan, tối ta sẽ bắt nó xang xin lỗi con, đừng khóc nữa, yên tâm.

-trầm mặc-

Bạn đang đọc truyện *Mãi Luôn Bên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

19h tối

- Hạo Thiên, con có đứng lại hay không hả, mau sang xin lỗi Tiểu Mãn nhanh, gây chuyện xong mà không giải quyết thì còn gọi gì là đàn ông con trai nữa hả

Bà dương cảm chổi lông gà chạy theo cậu, miệng không ngừng hét lên. Cậu vừa chạy vừa ngoảnh đầu ra sau cũng hét lên:

-con làm gì sai chứ mà đi xin lỗi nó, không đi không đi.

Thế là 2 mẹ con cậu đuổi nhau quanh nhà.....

30 phút sau.....

- con chịu thua được chưa, sang thì sang, ai sợ ai chứ.

Cậu bị mẹ đưa đẩy sang nhà bên cạnh.Hax, sao hàng xóm của cậu lại là cô bé phiền phức này chứ

- Chào hai anh chị, tôi đưa Hạo Thiên qua đây xin lỗi Tiểu Mãn nhà anh chị tiện thể cho 2 đứa nó vun đắp tình cảm luôn, anh chị thấy sao.

Bà dương cười đùa đẩy Hạo Thiên lên phía trước.Bố mẹ cô hứa theo đùa:

-Được đấy, Hạo Thiên, con lên trên tầng mà chơi với nó, nó đang ở trên í. Bà dương, chuyện của bọn trẻ thì cứ để cho chúng nó tự giải quyết. Bà ra đây để chúng ta cùng bàn về đám cưới của 2 đứa nó.

Cậu nghe vậy sợ hãi tới mức run người. mặc dù cậu biết là người lớn họ chỉ đang nói đùa thôi nhưng mà.....không thể tưởng tượng được.Cậu lùi lại để chạy trốn nhưng nhận được cái trừng mắt của mẹ, ánh mắt đó nó muốn nói: con mà chạy thì đừng trách tại sao nhan sắc của mình lại không cánh mà bay.

Cậu ôm lấy gương mặt đẹp trai của mình, đảo mắt suy nghĩ, ịu xiu bước lên trên vừa đi vừa tự nhủ: vì nhan sắc của mình, chịu đựng.

Cậu bước từng bước chần nản lên tầng. Đứng trước cửa phong cô, cậu có thể nghe thấy rõ tiếng hát của cô, lời bài hát thì sai, ngay cả nhạc cũng sai nốt, cậu lắc đầu mở cửa bước vào trong.

Lúc này cô đang ngồi dưới đất bày một đồng búp bê để chơi, khắp căn phòng lộn xộn không chịu nổi. cậu nhú mồm bước đến bên cô, dặt lấy con búp bê trên tay cô rồi nói một câu không đầu không đuôi:

- tao xin lỗi mày được chưa?

Cô đang chơi búp bê, đột nhiên có người phá đám thì không khỏi tức giận, cô ngừng đầu lên tròn mắt to, nhưng nhìn thấy cậu lại cười hớn hờ lên:

-anh đẹp anh đến chơi với Tiểu Mãn à. Mà anh nói xin lỗi cái gì cơ.

Cậu ngăn ra, cậu cảm thấy may mắn khi con bé nó không nhớ ra, đỡ mất công đỡ haha.

Cậu chưa vui về được bao lâu thì lại cảm thấy mình thật là xui xẻo. Bởi một phút trước cô còn hớn hờ chào cậu, một phút sau liền đứng bật dậy chỉ tay vào mặt cậu hét:

-Đứng rồi, chiều nay anh đẹp nói em vừa ngốc vừa mập, em ghét nhất là ai nói em như thế. Em đi xuống phò cô và bố mẹ để họ đánh vào mông anh mới được.

Cô bước đi nhưng lại bị cậu kéo lại:

-Đứng lại, tao cấm mày đi.

Cô cũng không sợ yếu thế:

- không, em cứ thích đi đấy. anh đẹp là một người xấu xa. Tiểu Mẫn đã tình nguyện cống hiến bản thân cho anh đẹp, vậy mà anh đẹp còn mắng em là mập là ngốc. Anh đẹp quá đáng.

Mập là nỗi đau lớn của cô. cô không thể chịu được người khác nói mình mập.

Cậu thấy có vẻ tình hình bất lợi đối với bản thân. Cậu đành phải nhịn xuống đỡ dành cô. coi như là vì lợi ích của bản thân vậy.

Cậu ôm cô vào lòng, nặn ra một nụ cười mà cậu thấy giả dối nhất từ trước đến nay để dụ dỗ cô:

-Thôi tao bảo là tao xin lỗi rồi mà, mày đâu cần làm quá lên như thế đâu, ngoan mai tao mua kẹo cho mày ăn.

Dường như bị mê hoặc bởi lời nói và nụ cười hết sức chán thành kia(giả tạo). cô gạt đầu đưa cánh tay mũm mĩm ra ôm lấy eo cậu:

- Vậy từ nay anh đẹp không được chê em nữa nghe chưa.

Cậu cảm thấy cái từ “anh đẹp” thật là đáng ghét. mặc dù cậu biết mình đẹp trai nhưng cũng đâu cần phô trương đến vậy.

-Thế thì từ nay mày cũng không được gọi tao là anh đẹp nữa; tao không thích.

cậu đẩy cô ra không ôm nữa. Thật ra cậu cậu cảm thấy ôm cô cũng không tệ. mềm mềm lại ấm ấm, dễ chịu.

-nhưng em thấy gọi như vậy cũng đâu có sao, không gọi như thế thì gọi thế nào.

- gọi tên tao đây này, gọi đi.

Do chưa gọi tên cậu bao giờ nên cô chần chừ giây lát mới gọi:

-Hạo Thiên

Sao cậu thấy tên mình được cô gọi lại dễ nghe và hay đến như vậy nhỉ.Mà thôi bỏ đi, tên cậu hay sẵn mà.

-trầm mặc-

Bạn đang đọc truyện *Mãi Luôn Bên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Chớp mắt một năm đã trôi qua, bé Tiểu Mẫn lên 7 tuổi, tuy vẫn còn mập nhưng đã giảm bớt hơn một tí so với năm ngoái. Điều này khiến cô rất vui.

Còn cậu thì sao, khỏi phải nói cũng biết, vẫn đẹp trai anh tuấn như ngày nào.

7h sáng thứ hai

-Con chào bố, mẹ con đi học đây.

Cô đeo cặp sách rồi chạy sang nhà bên cạnh. Do nhà gần nhau, cô và cậu đi học luôn đủ nhau cùng đi. Thật ra điều này là do người lớn bắt nhưng cô vui

cô đứng trước cổng hét to:

-Anh Hạo Thiên; anh Hạo thiên đi học thôi

Cậu nghe thấy thấy tiếng gọi của cô thò vớ lấy cặp sách và chìa khóa đi ra ngoài:

-mày có cần hét to như vậy không hả,đau họng không?

Cô cười lắc đầu:

-Mày không đau họng nhưng tao đau tai.

Cậu vừa nói vừa khóa cổng.

Vì nhà cô và nhà cậu gần trường nên chỉ cần đi bộ 10 phút là tới nơi.

. ***

Lúc cô và cậu đến cổng trường thì lại có một bạn gái đứng trấn trước mặt họ mà cụ thể là chắn trước mặt cậu.

Cô đưa mắt nhìn con nhỏ trước mặt này. Cao, xinh xắn, tóc tết hai bên, mặt đeo một chiếc kính. Chắc là học trên lớp cô.

Tổng kết lại một câu: Tình địch này cũng không tệ.

Cô đã từng gặp nhiều lần như vậy rồi, cứ mỗi lần cô đi với cậu là y như rằng lại có một bạn gái nào đó đứng trước mặt cậu tỏ tình. Nhiệm vụ mà cô tự đặt ra chính là xua tan những con người này đi. Cô sẽ không để cho những bạn gái khác có cơ hội cướp mất anh Hạo thiên của cô đâu.

Cô đẩy cậu ra, chắn trước mặt cậu đối đầu với chị gái đứng trước. Dù cô chỉ có cao đến cằm chị gái đó thôi nhưng mà cô có khí thế à nha. Ngừng cao đầu hất cằm:

- chị gái, có chuyện gì vậy. Không biết vô duyên vô cớ chắn trước mặt người khác, lại còn vể mặt gì thế kia, thật là giống đũa đám, khùng à. Phải để người ta vào trường chứ, sắp muộn giờ học rồi kia kìa.

Cậu đứng đường sau khoanh tay lại liếc nhìn đồng hồ ở tay để đếm xem hôm nay cô sẽ xử lí bạn gái kia trong vòng bao nhiêu phút.

Cậu nhớ lần trước là 3 phút, lần trước nữa là 7 phút, lần trước trước nữa là 5 phút, lần trước trước trước nữa là 10 phút.và còn rất nhiều lần trước nữa mà cậu.....không thể nhớ nổi.

Đột nhiên cậu cảm thấy đẹp trai cũng có nỗi khổ riêng của nó.

Cậu nhìn đồng hồ, ồ gần 1 phút trôi qua, cậu ngừng đầu lên xem, vừa đúng lúc thấy bạn gái kia ôm mặt chạy đi:

-sao nhanh thế, mới có một phút thôi mà.

Cô quay lại nở nụ cười đắc ý:

-hehehe, anh biết lần này em nói gì với nó mà nó đi nhanh đến thế không?

Cậu lắc đầu, ai mà biết được trong đầu của cô nghĩ cái gì cơ chứ.

-ây nha, em nói là” dạ thưa chị, em biết là chị rất mến mộ và thích anh ấy nhưng anh ấy đã có người trong lòng rồi. Người trong lòng anh ấy là em, chị không thấy anh ấy hay đi theo bám vào em sao. Chị không thể mặt dày mà theo đuổi anh ấy được. Anh ấy sẽ không để ý đến ai khác đâu, anh ấy đã có em rồi.” Là thế đó.

Cậu đỏ mặt nói lắp bắp:

-mày nói như thế là làm mất hết sự trong sạch của tao rồi đấy.

-trong sạch là sao cơ, em không hiểu.

Bé Tiểu Mẫn 7 tuổi ngây thơ trong sáng không biết gì.

.....

Cậu im lặng bước đi không nói tiếng nào.

- trầm mặc -

Bạn đang đọc truyện *Mãi Luôn Bên Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 4

Giờ nghỉ 15 phút

Sao thế kia, chuyện gì mà mày chạy hốt hải như vậy, người toàn mồ hôi, cách xa tao ra một mét.

Cậu không vui lùi lại hai ba bước, cô thấy vậy cứ mặc kệ sán lại gần cậu:

- Hạo thiên anh biết không, hôm nay em được điểm cao nhất lớp đấy, mau mau thưởng cho em.

-Mày muốn cái gì?

-Hôn em một cái.

Cô kiễng chân hếch má lên để chờ cậu hôn. Chỉ thấy người nào đó bên cạnh mặt đen như đất nôi, một đàn quạ kêu quác quác bay qua đầu.

Cậu biết mình không thể từ chối được. Con bé này không đạt được mục đích thì chắc sẽ không tha cho cậu:

-Điểm cao nhất lớp thì có là gì, mày phải như tao đây này, đạt điểm cao nhất khối. Chờ mày điểm cao nhất khối giống tao thì tao nhất định sẽ hôn mày được chưa.

Cậu lùi lại ra sau giữ khoảng cách với cô. Trong đầu đang trầm đắc ý: Đồ mày làm được.

Chỉ có điều cậu không biết rằng, mặt cậu đang đỏ lên.

. ***

Hết học kì 1.

~Reng~

Chuông hết giờ vang lên. Cô chạy thật nhanh ra ngoài đến băng tin nhìn một lượt từ dưới lên trên:

-Không có, không có, xếp thứ 5; không có, xếp thứ 3, không có, thứ hai, không có, thứ nhất, Trương tiểu mẫn aaaaaa, mình đứng thứ nhất rồi, mau đi tìm anh Hạo thiên thôi.

Cô chạy thật nhanh tìm cậu.

Lớp 3A1

Kìa rồi, anh Hạo thiên đang chơi cờ với bạn. Cô đứng trước cửa lớp hét lên:

-Anh Hạo thiên, anh Hạo thiên, mau ra đây đi, nhanh lên

Mọi người trong lớp thấy cô thì quay sang câu cười đùa:

-Ê Thiên, bạn gái mày gọi kìa, ra nhanh đi, đừng có để người yêu phải chờ lâu hahaha.

Cậu đứng dậy đi ra ngoài tiện thể không quên cho lũ bạn một cái lườm nguýt:

-có cái gì mà mày lại đứng trước lớp tao thế hả, lại còn hét to nữa, mày rảnh à.

Cô kiễng chân hếch má lên:

-Hạo thiên, hôn em đi. Anh hứa rồi mà, nhanh.

Cậu nhú mày rồi mới nhớ ra lời hứa mà cô nói đến là lời hứa nào:

-mày có đứng nhất khối không mà qua đây đòi tao.

-có mà, anh đừng có mà coi thường Tiểu Mẫn, Tiểu Mẫn đã quyết tâm làm gì thì nhất định sẽ làm được. Nhanh lên, em kiễng mồm chân lắm rồi.

Cậu im lặng, im lặng và im lặng.....

Không ngờ là con nhỏ này lại cố gắng đến vậy. Có phải hay không, mình thật sự phải hôn nó một cái. Đành vậy.

Cậu đỏ mặt cúi đầu thấp dần xuống và hôn chụt một phát vào má cô thật nhanh rồi chạy vào lớp.

~Reng~

Cô vừa đi vừa sờ lên má mình. Thật.....thật là, cảm giác sao nhỉ.....Tóm lại 1 câu: Cuối cùng mình cũng có được dấu ấn riêng của anh Hạo thiên, mình là của anh Hạo thiên.

-Con chào bố mẹ con đi học về rồi ạ.

Ừa, sao trong nhà lại không có ai. Bình thường cô đi học về là đã thấy bố mẹ ở nhà rồi mà.

Cô ngồi xuống ghế để cặp sách sang bên cạnh, vừa bật ti vi vừa ngâm nga một bài hát mà cô mới học sáng nay.

Có tiếng mở cửa. Cô quay đầu lại thấy mẹ cô từ ngoài đi vào. Cô chú ý tới gương mặt của mẹ: Trắng bạch, ánh mắt mẹ có vẻ dờ dẩn. Mẹ sao vậy nhỉ.

-trầm mặc-

Bạn đang đọc truyện *Mãi Luôn Bên Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

-Mẹ, mẹ sao vậy, mẹ bị bệnh à.

Cô chạy tới kéo mẹ ngồi xuống ghế, áp tay lên trán mẹ, gương mặt thể hiện rõ nét lo lắng.

Mẹ cô nhìn cô rồi ôm cô vào lòng bật khóc. Cô thấy mẹ khóc thì mắt cũng ngấn nước khóc theo:

-Mẹ, mẹ có chuyện gì, thì cứ nói đi chứ đừng có khóc mà, Tiểu Mẫn sẽ khóc theo mẹ đấy hức hức.

Có tiếng bước chân ở ngoài cửa, cô và mẹ lau nước mắt quay người ra. Chỉ thấy bố cô đứng ngoài cửa, cả người lồi thoi lếch thếch, quần áo xộc xệch. Bố cô trở thành như thế từ bao giờ vậy.

Đột nhiên mẹ đẩy cô ra:

-Tiểu Mẫn, lên tầng đi con, bố mẹ muốn nói chuyện với nhau.

Cô lắc đầu nguầy nguậy:

-Con không lên tầng đâu, có chuyện gì mà bố mẹ nói con không thể nghe.

Bố cô từ ngoài vào đến trước mặt cô nói:

-Chuyện người lớn, Tiểu Mẫn không nghe được. Đi lên đi con.

Cô liếc nhìn hai người. Có vấn đề.

Cô giả bộ đi lên tầng, mở cửa phòng mẹ rồi đóng lại thật mạnh cho ra tiếng động to. Xong cô đi đến bên cầu thang nép xuống nghe động tĩnh bên dưới. Cô nghe thấy mẹ nói, giọng có nén nhưng cô vẫn có thể nghe thấy:

-Anh nói xem hôm qua anh ngủ với ai, con nào mà giữ chân anh lâu như vậy để cho anh giờ này mới về hả. Anh nói đi. Ở nhà anh không có vợ con hay sao mà suốt ngày đi tìm gái thế. Anh coi tôi là gì, anh coi Tiểu Mẫn là gì.

-Cô có thôi đi không, đừng để cho con nó nghe thấy.

-Anh còn biết đến con cơ à, tôi tha thứ cho anh bao nhiêu lần rồi, lần này tôi không thể tha thứ nữa.

Choang choang

Cô sợ tới nỗi mặt cắt không còn một giọt máu. Bố mẹ cô đang cãi nhau ở dưới, hình như còn đập phá đồ nữa. Cô chạy gấp xuống dưới, quả nhiên phòng khách lộn xộn, đồ đạc còn vứt lung tung dưới đất, có cả mấy mảnh vỡ thủy tinh. Cô bật khóc:

-Bố mẹ, hai người bị sao thế, đừng cãi nhau nữa. Con đau lòng lắm.

Mẹ cô đi tới kéo cô về phía bà gần giọng:

-Tiểu Mẫn, con ra đây với mẹ, tránh xa ông ta, ông ta không phải bố của con đâu.

Bố cô nghe vậy tức giận lại càng tức giận quát lên:

-Cô nói cái gì vậy hả. Cô thì tôi không còn yêu nữa. Nhưng Tiểu Mẫn, tôi thương nó là sự thật, nó là con gái của tôi.

Mẹ cô nghe vậy nở nụ cười mỉa mai:

-Con gái anh, không biết bên ngoài có bao nhiêu đứa rồi kia kìa.

Chát.

Cô ôm lấy miệng lùi ra sau, ánh mắt mở to dường như không thể tin được. Bố tát mẹ ư.

Lúc này bà Dương chạy xộc vào cùng với Hạo Thiên:

-Hai anh chị có gì từ từ nói, làm như vậy trước con nhỏ là không được.

Mẹ cô không nghe thấy gì hết, chỉ tay vào mặt bố cô:

-Anh giám tát tôi, anh giám tát tát tôi sao.

-Tôi tát cô đó, thì sao.

Bà Dương chạy tới dang hai tay đứng giữa hai người:

-Tôi bảo anh chị có gì từ từ nói mà.

Bà vừa nói vừa nháy mắt với cậu. Cậu chạy tới bên cô kéo cô vào lòng vỗ vai:

-Không có chuyện gì to tát cả. Chuyện người lớn ấy mà, mày khỏi lo, người lớn toàn thể thôi cãi nhau xong lại làm lành ấy mà. Đi, sang bên nhà tao chơi cùng tao.

Cậu kéo cô ra ngoài cửa, quay đầu lại nháy mắt với mẹ mình: Ở đây giao cho mẹ.

Trước khi ra khỏi cửa, cô quay lại nhìn bố mẹ mình một lần nữa. Chỉ mong sao bố mẹ sẽ giống như lời anh Hạo Thiên nói.

-trầm mặc-

Bạn đang đọc truyện *Mãi Luôn Bên Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Cạch

Bà Dương đi vào về mặt hết sức nặng nề. Cô bật dậy chạy tới bên cạnh bà hỏi dồn dập:

-Cô ơi, bố mẹ con thế nào rồi cô, họ hết cãi nhau rồi chứ ạ. Mẹ con có còn giận nữa không hả cô. Cô ơi.

Bà lùi ra sau, không nói gì. Phải nói gì đây, nhìn con bé còn nhỏ như vậy, nó thương bố mẹ nó như vậy, bà làm sao nỡ lòng nói cho nó sự thật đây.

-Cô, sao cô không nói gì thế ạ. Có phải có chuyện không hay xảy ra.

Làm bố làm mẹ thì ai mà chả thương con cơ chứ. Chỉ mong sao họ sớm nhận ra sai lầm và trách nhiệm của bản thân mình mà quay lại với con bé.

Bà ngồi xuống vuốt tóc cô:

-Tiểu Mẫn ngoan, bố mẹ con chỉ giận nhau tí thôi. Bây giờ bố mẹ con không có ở nhà. Họ phải ra ngoài giải tỏa con giận, Tiểu Mẫn phải cho họ thời gian, rồi họ sẽ về với con.

-Cô có lừa con không đấy?

Bà im lặng hồi lâu không nói tiếng nào. Nó bà lừa con bé thì cũng không đúng lắm. Bố mẹ con bé cãi nhau ầm ĩ, bà không can được. Bà cũng không biết ai đúng ai sai mà để đúng về phía người đó. Cãi nhau rồi dùng dùng cùng nhau bỏ ra ngoài. Ai mà biết họ đi đâu cơ chứ. Thôi, bây giờ tạm thời nói với con bé như thế, cho con bé nó được yên ổn tâm trạng.

-Ừ, cô nói thật. Bây giờ ở nhà con không có ai. Con chuyển sang nh cô ở tạm mấy hôm đi chứ ở nhà một mình sẽ rất nguy hiểm. Dù gì thì ở nhà cô cũng chỉ có mỗi mình cô và thằng Thiên. Thêm một người nhỏ bé như con thì cũng đâu có chặt. Thiên, mau đi cùng Tiểu Mẫn sang bên kia xếp đồ dùng cá nhân sang đây.

Cô đi cùng cậu vào nhà. Chỉ có đồng đồ nát hoang tàn bừa bãi dưới đất. Cô định bước đến dọn thì tay bị cậu nắm chặt giữ lại:

-Mày cứ lên trên xếp đồ của mày đi. Còn chỗ này cứ để đấy cho tao, tao donđ cho. Đi đi.

-Anh chắc là mình dọn được chứ. Hay thôi cứ để em

-Mày khinh thường tao à. Có tí việc còn con này mà tao không làm được thì tao sẽ từ bỏ con trai đi làm con gái.

-Không phải nhưng mà.....

Cậu đưa tay đẩy cô:

-Đi đi.

Cô đành đi đi lên tầng xếp đồ cá nhân.

Cậu ở dưới nhìn đồng bừa bãi này, nó còn có cả thủy tinh nữa. Cậu đi vào bếp tìm găng tay và túi bóng. Bắt đầu bắt tay vào.

Ba mươi phút sau....

Cậu hai tay xách hai túi đựng rác đem ra thùng rác ngoài cổng vứt. Cô thấy vậy cũng mún giúp cậu một tay:

-Em bê túi này ra ngoài nhé.

Cậu dừng lại quay người trừng mắt:

-Tao bảo mày đứng im đấy thì cứ đứng im đấy đi, không cần mày động tay vào, việc này cứ để con trai như tao làm. Để mày làm th có mà cả lớp cười cho tao thôi mủi ra. Cậu quay người đi tiếp ra cổng vứt vào thùng rác rồi đi vào xách tiếp hai túi nữa đi vứt.

. ***

Đã một tuần trôi qua, cô vẫn không thấy bố mẹ cô đâu cả. Họ không về nhà lấy một lần. Không biết họ đi đâu. Cô cũng không thể làm gì được cho đến khi một tháng sau:

-Anh Hạo Thiên, anh đi đâu thế, không ở nhà trông nhà cùng em đi, tẹo nữa cô về mà không thấy anh là anh lại bị tét vào mông đó.

-Mày ở nhà trông nhà hộ tao đi, tao ra ngoài đá bóng với bạn một lát thôi. Tao có hẹn thi đấu với bọn khác. Tao đi đấu xong về sẽ mua kẹo cho mày, mẹ tao về mà hỏi thì mày cứ bao là tao ra nhà bạn mượn vở hiểu chưa.

-Được thôi, vậy tối nay anh phải chơi búp bê với em cơ. Còn cả làm bài tập nữa.

Cậu nghiêng răng gật đầu. Lại là búp bê.

Cậu cầm quả bóng chạy ra ngoài. Cô ngồi xuống ghế bật tivi lên xem. Xem được một lát thì thấy có tiếng mở cửa. Cô quay người ra:

-Sao anh đi chơi.....

Nói được một nửa đột nhiên cô im lặng không thốt ra lời.

- Trầm mặc -

Bạn đang đọc truyện *Mãi Luôn Bên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Cô không nói gì thêm nữa bởi niềm vui đến nhanh tới nỗi mà cô không tưởng được. Người đứng trước cửa là bố của cô, người bố mà cô yêu quý và kính trọng. Ông đang đứng đó nở nụ cười hiền từ với cô:

- Tiểu Mẫn, con gái của bố.

Cô chạy tới ôm lấy bố của mình, nước mắt không kiềm được rơi xuống:

- Bố, bố cuối cùng bố cũng về rồi, cuối cùng bố cũng về với Tiểu Mẫn. Tiểu Mẫn nhớ bố lắm, cả mẹ nữa huhu.

Ông đưa tay ra vuốt tóc cô:

- Thôi không khóc nữa, xấu lắm. Bây giờ chúng ta đi về nhà thôi.

Yeah, được về nhà rồi. Về thôi.

Cô rất vui khi được về nhà. Mặc dù ở đây có anh Hạo Thiên, có đồ ăn ngon mà cô Dương làm nhưng cô vẫn thích ở nhà của mình hơn. Được ở cùng bố mẹ.

Cô đóng cửa nhà cô Dương lại rồi cầm tay bố ra ngoài cổng. Nhà cô rõ ràng ở ngay bên cạnh mà sao bố cô lại đưa cô lên ô tô vậy.

- Bố, chúng ta đang đi đâu đây. Không phải chúng ta đi về nhà hay sao, nhà kia mà bố.

Cô đưa tay chỉ vào ngôi nhà màu trắng xinh đẹp kia.

- không, đó không còn là nhà của con nữa, từ giờ con sẽ sống ở ngôi nhà mới.

- Vậy còn mẹ con đâu rồi.

Nghe vậy dường như bố cô không được vui cho lắm:

- Bà ấy rồi bỏ chúng ta rồi, kệ bà ấy đi. Từ nay con sẽ sống với bố, bố sẽ không bao giờ bỏ con đâu.

Nói rồi ông quay sang bác lái xe ngồi ghế trước:

- Bác ơi cho xe chạy đi.

Cô im lặng. Không thể nào, mẹ cô sẽ không bao giờ như vậy. Mẹ cô sẽ không bao giờ bỏ cô đâu.....

Chiếc xe lao vút trên đường bỏ lại người phụ nữ đang đuổi theo đằng sau.

Bà nhìn chiếc xe ngày càng đi xa, đi khuất khỏi tầm mắt bà. Cho dù có cố chạy thì bà cũng không đuổi kịp.

Bà ôm lấy mặt, nước mắt rơi xuống, miệng lầm bầm: Tiểu Mẫn, mẹ xin lỗi, mẹ xin lỗi, là lỗi tại mẹ, mẹ đã để mất con, mẹ không thắng được vụ kiện. Tại mẹ, tại mẹ hết.

.....

15 năm sau

Một ngôi nhà nhỏ nhưng lại đầy phong cách ở ngoại ô thành phố Tokyo:

- Akoko, dậy đi dậy đi nào, cậu đừng có ngủ nữa, mặt trời chiếu thẳng vào mông cậu rồi đó biết không, dậy đi.

Mặc kệ người nào đó hét lên:

-Mizuko, lượn đi để cho tớ ngủ.

-Tớ mặc kệ cậu đấy Akoko.

Mizuko tức giận đi ra ngoài. Lúc này cô mới chui từ trong chăn ra, ánh mắt ngái ngủ, gương mặt thanh tú mang theo vẻ lười biếng, mái tóc ngắn hơi bù xù.

Cô bước xuống giường đi làm vệ sinh cá nhân. Cô hay thường xuyên ở lại đây nên đồ dùng dành cho cô luôn đủ.

Xong việc cô đi ra ngoài ngồi lên sofa:

-Mizuko, đồ ăn sáng đâu mang ra đây.

-Akoko, cậu nói cái gì vậy hả. Dậy muộn thì tự chịu đi, hết đồ ăn rồi. Mà cậu đừng có gọi tớ kiểu đó, tớ đâu phải bảo mẫu của cậu đâu.

Cô nở nụ cười tinh nghịch:

-Vậy thì tớ ở nhà cậu thêm mấy hôm nữa vậy.

Mizuko nghe thế chạy vào trong bếp lấy ra túi bánh mì và hộp sữa:

-Đây đồ ăn đây. Ăn xong rồi biến khỏi nhà tớ ngay.

Không phải là sơn hào hải vị gì mà chỉ là những món ăn hết sức bình thường nhưng cô lại cảm thấy nó thật ngon. Mizuko, người bạn tốt của cô, luôn bên cạnh giúp đỡ cô suốt 15 năm qua. Cô biết mình sẽ không thể tin tưởng vào ai được nữa, cô biết muốn sống

trong cái xã hội này thì phải nghĩ đến bản thân mình trước tiên. Đối với cô là vậy nhưng ngoại trừ Mizuko. Mizuko đã trở nên quan trọng trong cô.

-Thôi tớ về đây.

Cô phải đi xe buýt ba mươi phút mới có thể về nhà. Khi cần nghĩ cô cũng biết ai đang ngồi trong kia và giọng nói nào sẽ vang lên đầu tiên khi cô bước vào trong nhà.

-Đây anh thấy chưa, con gái Trương Tiểu Mãn yêu quý của anh đấy. Suốt ngày đi đêm đến sáng mới về. Bây giờ nó lớn rồi, nó không cần bố nó nữa, thích đi đâu thì đi đó, thích ở đâu thì ở đó. Không biết hôm qua nó ở đâu, có khi nó ở với thằng nào cũng nên.

-Em nói hơi quá rồi đấy. Sao lại nói như vậy. Nó.....

Ông nói được giang dở thì có một giọng nói sắc bén vang lên:

-Tôi có như thế nào thì cũng không tới lượt bà lo, trước khi nói người khác thì bà hãy nhìn lại mình đi. Loại phụ nữ dơ bẩn đi cướp chồng người khác. Mà cũng đừng đem tôi ra so sánh với con gái bà, loại con riêng như nó làm sao mà bằng tôi.

Người phụ nữ cao quý ngồi trên sofa đứng dậy chỉ tay vào mặt cô:

-Mày...mày.....đấy, anh xem con gái của anh nó nói gì về em và con gái Thanh Thanh của hai chúng ta.

-trăm mặt-

Bạn đang đọc truyện *Mãi Luôn Bên Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Cô ngay cả liếc cũng không thèm, đi lên tầng mặc cho bà ta muốn nói gì thì nói. Cô không có hứng thú quan tâm.

Cô đứng trước cửa phòng lấy chìa khóa ra mở cửa thì có một giọng nói mang đầy vẻ khinh thường vang lên ngay sau lưng cô:

-Áy da, bị chửi chưa, tôi không ngờ là mặt chị lại dày đến như vậy. Bị chửi bị mắng bao nhiêu lần mà vẫn không biết hối lỗi. Mẹ tôi nói....

Cô vừa chìa chìa khóa vừa ngắt lời:

-Tôi không cần cô lên mặt dạy đời cho tôi. Lúc này là mẹ cô, bây giờ tới lượt cô. Không chán à, đúng là đồ con đĩa. Đừng có mà bám lấy tôi nữa. Tôi

thấy thời gian cô và mẹ cô ám tôi thì chỉ bằng chạy đến nhìn hót bỏ tôi đi. Không đến lúc tài sản một đồng cũng không nhận được.

-Ý chị là gì hả, chị muốn cướp tài sản sao. Không phải lúc trước chị nói....

Rầm

Tiếng đóng cửa to cắt ngang lời cô ta. Cô ta tức giận tới đập cửa:

-Tôi đã nói chuyện xong với chị đâu mà chị đóng cửa. Mở ra mở ra.

Cánh cửa vẫn im lặng im lặng và im lặng..

Cô ta không thể làm gì được đành bỏ đi.

Cô vào phòng nằm xuống giường nghĩ miên man. Thật ra nếu như hai mẹ con Thanh Thanh mà không gây sự đối đầu với cô thì cô cũng sẽ không đến nỗi ghét họ như bây giờ.

Nhưng khổ nỗi họ cứ nhìn thấy cô là bắt đầu chọc chỗ này ngoáy chỗ kia. Cô mà không phản lại thì quả thật là cô có lỗi với mẹ của mình.

Cô biết vụ li hôn năm xưa của bố mẹ mình. Lỗi không hoàn toàn là do hai mẹ con Thanh Thanh mà bố cô cũng có lỗi trong đó.

Bố mẹ đã li hôn từ 15 năm trước, khi cô mới chỉ có 7 tuổi. Vậy mà vào mùa hè ba năm trước cô mới biết, mà còn biết được từ chính miệng người phụ nữ đã phá hoại gia đình mình nữa chứ. Cô thật có lỗi với mẹ. Khi cô trở về tìm mẹ, cô trở về để gặp mẹ thì mới biết được là mẹ cô đã mất từ ba tháng trước do căn bệnh ung thư vú giai đoạn cuối và toàn bộ tài sản của mẹ đã để lại cho cô. Người đàn ông tự xưng là luật sư và cũng là người an táng cho mẹ nói với cô mọi chuyện của mẹ: Lúc mẹ của cháu sắp qua đời, bà ấy có đưa cho cháu một bức thư, bà ấy muốn sau khi bà ấy mất thì một năm sau cháu mới được đưa bức thư này cho cháu. Nhưng bây giờ cháu về rồi, cháu trao tận tay cho cháu. Cảm lấy và giữ đi. Đây là ước nguyện cuối cùng của bà ấy.

Bức thư đó. Cô sẽ không bao giờ quên được nó...

Một tháng sau:

Sân bay quốc tế Narita thủ đô Tokyo:

-Akoko, cho tớ đi theo cậu với mà. Tớ thề lần này về sẽ không gây chuyện nữa được chưa.

Cô lườm cho Mizuko một cái:

-Thôi đi, năm ngoái cậu cũng nói như thế này. Kết quả ra sao. Một gang hàng quần áo bị cậu làm cho rối tung rối mù lên, lái xe thì vượt tốc độ gây tai nạn làm cả đoạn đường bị tắc. May mà không gây ra án mạng nếu không mình sẽ đập chết cậu rồi quăng vào tù cho đếm lịch.

Mizuko tủi thân đan hai tay vào nhau:

-Cũng đâu hoàn toàn là lỗi của tớ đâu. Là do...

-Stop, mình phải đi đây, không ở đây nghe cậu lái nhái nữa, tạm biệt.

-Akoko đừng mà. Tớ xếp hành lý và mua vé máy bay rồi mà.

-Ở nhà đi. Tớ đi ngày kia về. Không cần phải nhớ tớ quá đâu.

Cô kéo hành lý đi vào trong.

Hôm nay là một ngày hết sức quan trọng đối với cô.

Cô đứng trước cửa sân bay đợi xe. Sau mấy tiếng ngồi máy bay người cô mỏi nhừ cộng việc đứng chờ thế này. Một cảm giác buồn nôn và chóng mặt ập đến. Ngay lúc này, một chiếc xe màu đen dừng lại ngay chân cô. Một người đàn ông bước ra từ chiếc xe đến trước mặt cô:

-Chú xin lỗi, chú đến muộn. Tại đường bị tắc nên hơi đi chậm.

-Không sao đâu chú Hoàng. Chúng ta mau đi thôi.

Cô đưa hành lý cho chú rồi vào trong xe ghế sau ngồi. Cảm giác chóng mặt đã đỡ đi nhiều.

Cô liếc nhìn chú Hoàng đang lái xe. Chú Hoàng chính là chú luật sư đã đưa cho cô bức thư của mẹ. Chú ấy cũng là người giúp đỡ mẹ cô trong lúc mẹ cô phải nằm viện. Chú Hoàng nói với cô thật ra chú thích mẹ cô ngay từ lần đầu tiên khi thấy bà. Sau đó chú theo đuổi mẹ cô. Bị mẹ cô từ chối chú càng cố gắng hơn cho đến khi biết được mẹ cô bị bệnh, chú giúp đỡ chăm sóc và hoàn thành tâm nguyện cuối của bà.

-Chú Hoàng, cháu không định ở lại lâu, bây giờ chúng ta ra thăm mộ của mẹ cháu trước rồi trở về khách sạn sau.

Cứ ngày này mỗi năm, ngày giỗ của mẹ cô. Cô và chú Hoàng luôn ra thăm mộ của mẹ.

-trầm mặc -

Bạn đang đọc truyện *Mãi Luôn Bên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Cô đứng trước chiếc cổng sắt to cũ kĩ nơi dẫn vào nghĩa trang. Nơi đây vẫn lạnh lẽo không một bóng người, xung quanh cây cối mọc um tùm, gió thổi xào xạc trên những cành cây. Còn không kể đến trước mặt có hàng trăm ngôi mộ nữa. Điều này khiến cho cô nổi hết cả da gà.

Cô cùng chú Hoàng bước vào trong đi thẳng rẽ trái.

Cô đứng trước ngôi mộ, trên tấm bia là hình ảnh của người mẹ mà cô yêu quý. Cô đứng im đó nhìn hồi lâu, chú Hoàng bên cạnh cũng không nói gì. Cả hai cùng im lặng. Tiếng gió thổi làm mái tóc ngắn của cô có phản hơi rối loạn.

Lúc này cô cúi người đặt bó hoa xuống mộ. Miệng thì thầm:

-Mẹ, mẹ cứ an nghỉ đi, đừng lo cho con, con sẽ sống tốt. Về chuyện của bố, mẹ yên tâm, con không còn hận ông ấy nữa rồi.

Sau đó cô lùi lại ra sau. Chú Hoàng bước lên trước đặt bó hoa xuống:

-Cô hãy để Tiểu Mãn nó cho tôi. Tôi sẽ chăm sóc nó hết sức giúp cô.

Cô quay sang nói với chú Hoàng:

-Chú cứ ra ngoài trước đi, cháu muốn ở đây thêm một lát nữa.

-Vậy được, chú đi ra ngoài lấy xe chờ cháu.

Cô đứng đó, rất lâu rất lâu mới quay người bước đi ra ngoài.

Lúc gần đến cổng, cô gặp một người đàn ông đang đi vào. Cả người anh ta là một cây đèn: Bộ comple đen và cặp kính râm đen. Chắc anh ta đến thăm người thân đã mất. Thật kì lạ là không biết tại sao mắt cô lại không tự chủ mà liếc anh ta. Chắc ngồi máy bay lâu mà không ngủ nên mắt cô có vấn đề thật rồi.

Lướt qua nhau.....

Anh nhìn thấy cô gái đi đối diện mình, một cô gái thanh tú. Anh cũng không mấy quan tâm nhưng không biết vì sao khi đi qua cô gái đó anh có cảm giác rất quen thuộc, tim đột nhiên đập nhanh. Anh đứng sững lại. Sao lại có cảm giác như vậy? Anh từ từ quay người lại nhưng trước mặt trống trơn bóng người.

Ồn định lại tâm trạng. Anh quay người lại đi vào trong.

Cô ngồi vào trong xe thắt dây an toàn:

-Bây giờ cháu mệt rồi, chú có thể đưa cháu về khách sạn được chứ ạ. Cháu muốn nghỉ ngơi. Cháu không định ở lại đây lâu. Ngày mai cháu bay về nhật. Chú đặt giúp cho cháu cái vé máy bay luôn nhé.

Sau khi về khách sạn cô tắm rửa qua loa rồi lên giường nhắm mắt ngủ.

Thời điểm cô tỉnh dậy đã là 8 giờ tối. Cả ngày không ăn gì làm cho bụng cô giờ đây kêu lên không dứt. Cô đến bên bàn ngồi xuống nhấc điện thoại bàn lên để gọi đồ ăn nhưng chợt nghĩ đã lâu lắm mình không ăn những món ăn ở đây. Bây giờ đi ăn vậy.

Cô đặt điện thoại bàn xuống, đi thay một bộ quần áo thoải mái, cầm lấy tiền mang theo ra ngoài.

Trên đường đi bộ cô thấy một quán ăn vỉa hè. Không chờ đợi, cô bước vào gọi một bát bún chả.

Ăn xong cô chưa có ý định về khách sạn sớm mà muốn đi dạo một lát. Dù sao thì ngày mai cô cũng không ở đây nữa. Nơi đây thay đổi rất nhiều so với lúc cô còn sống ở đây. Nơi đây không còn là vùng nông thôn trước kia nữa mà bây giờ nó là một thành phố phát triển đông đúc cư dân. Cô không ngờ lại thay đổi nhiều như vậy.

Chính vì thay đổi nhiều mà giờ đây cô đi lạc tới một con phố vắng tanh bóng người. Cô đưa tay lên nhìn đồng hồ. Cũng 10 giờ 30 phút rồi. Thảo nào mấy nhà ở đây đều tắt hết điện đi ngủ.

Không mang theo điện thoại, đường vắng tanh bóng người. Cô không biết làm thế nào để về được nữa.

Trong lúc cô đang suy nghĩ xem có nên đập cửa nhà người dân gọi họ dậy để hỏi đường không đây thì nghe thấy tiếng nói cười của ai đó từ ngõ đối diện bên kia đường.

Được cứu rồi. Cô chạy sang đường vừa đúng lúc thấy một đám thanh niên đi ra từ con ngõ đó. Một đám đó có bốn tên và kết luận chung của cô cho bốn tên này là: Mắt xanh mỡ đỏ, tóc nhuộm một đồng hóa chất ăn chơi chác táng phung phí tiền của.

Không biết hỏi đường bọn này thì liệu có về khách sạn được không nữa.

Một tên trong đám đã phát hiện ra cô. Cô còn chưa kịp hỏi đường thì bọn chúng đã nói trước:

-Người đẹp, tối rồi đi đâu vậy hả, lại còn đi một mình nữa. Có chán không hay là đi cùng bọn anh đây này. Đảm bảo bọn anh sẽ phục vụ em hết mình.

Một đàn quạ đen bay qua đầu cô. Bảo ngay mà, nhờ được cái lũ này mới lạ.

-Tôi chỉ muốn hỏi đường về khách sạn Hồng Vân thôi. Các người có biết đường hay không.

Cả lũ thanh niên nghe vậy bật cười ha hả. Tên đứng giữa cất lời:

-Không ngờ là em lại nóng lòng như vậy. Chúng ta còn chưa tìm hiểu kỹ nhau mà đã đi tìm khách sạn rồi hahaha.

Trán cô nổi đầy gân xanh. Bọn này chọc giận cô rồi đấy:

-Không biết thì rút. Đứng để chị đây phải ra tay.

Bọn lưu manh này cứ như là nghe được truyện cười dân gian vậy. Cả đám ôm nhau cười sau đó có một tên đi tới trước mặt cô dõ dạc:

-Em gái, em không biết rằng bọn anh đây là lưu manh có tiếng à. Ngoan ngoãn theo bọn anh thì sẽ được sung sướng.

Cô trao cho tên lưu manh này một cái nhìn khinh bỉ:

-Vậy thì các anh chưa biết, tôi là một trong những tên lưu manh nhất ở Nhật bản.

Nói rồi cô dõ dạc lên đá vào bụng của tên đứng trước mặt khiến hắn ngã xuống đất ôm bụng lăn mấy vòng.

-trầm mặc-

Bạn đang đọc truyện *Mãi Luôn Bên Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Nhìn thấy đồng bọn của mình bị đánh gục ngã bởi con nhỏ trước mặt này, chúng đâm ra tức giận. Một tên trong số đó văng câu chửi tục:

-Mẹ kiếp, đúng là vô dụng. Có mỗi một con đàn bà mà cũng không đánh xong. Nhìn tao đây này.

Hắn lao đến phía cô nhanh như chớp, tay giơ nắm đấm lên để hạ vào mặt cô. Nhưng đột nhiên cô hét lên:

-Khoan đã, dừng lại.

Tên đó đứng lại bật cười ha hả:

-Sao thế, cô em sợ rồi à. Sợ từ đầu có phải tốt hơn không. Đừng để rượt mời không uống lại muốn uống rượu phạt.

Cô lắc đầu giờ tay lên chỉ vào tăng tên một:

-Không phải, ý tôi là cả ba anh lên cùng một lúc được không. Tăng người lên một thế này thật là mất thời gian. Nào, cả ba cùng lên đi. Tôi chấp hết.

Cả ba tên lưu manh sùng sốt sau đó bọn chúng đen mặt lại rồi chuyển sang lúc đỏ lúc trắng. Đây là coi thường người ta quá mức mà, ba đánh một, lại còn là ba người đàn ông đánh một cô gái. Thắng thì không sao nhưng mà thua thì.....truyền ra ngoài họ còn mặt mũi đâu mà hành tung trên giang hồ nữa. Không thể được.

Cô nhìn bọn chúng đứng im đó thì cất tiếng cười giễu cợt:

-Sao nào, sợ à.

Cái tên tóc vừa xoăn lại vừa xanh tức giận quát:

-Phi, ông khinh. Ai sợ mày chứ, thích chơi thì ông đây chơi đến cùng với mày.

Nói xong hắn quay sang tên đứng bên cạnh:

-Nghĩa, mày gọi thêm mười anh em đến đây. Hôm nay tao không giải quyết được con này, bắt nó quỳ xuống xin lỗi, cầu xin tao tha thứ thì tao không còn là người nữa.

Tên được gọi là Nghĩa rút điện thoại ra gọi.

-Gọi người thì gọi nhanh lên giùm cái. Tôi không có thời gian mà ở đây chờ các anh tìm cứu trợ đâu.

Bình thân không một tí sợ hãi. Con nhỏ này có bị thần kinh không đấy. Sắp bị đánh một trận như từ mà vẫn còn dơ đồng hồ trên tay xem thời gian.

Khoảng năm phút sau có bốn chiếc mô tô phân phối lớn lao về phía này và đậu lại xung quanh cô.

Cô nhướn mày nhìn. Đây là đồng bọn mà ba tên kia gọi hay sao. Cô đảo mắt nhìn một vòng. Nhìn bọn chúng ăn mặc mà cô cảm thấy.....ây nha cô không thể diễn tả nổi.

-Này, mấy người chắc là đang đi đánh nhau chứ không phải là đi trình diễn thời trang chứ? Cái gì đây, quần gì mà bó sát tới nỗi không thể bó sát nổi nữa. Lại còn rách tứ rách tung ra. Bây giờ đang thịnh hành một ăn mày à, nhìn buồn cười chết đi được hahaha.

Bọn chúng nghe vậy cả lũ đồng loạt mặt co lại một chỗ, trên trán nổi đầy vạch đen. Một tên trong bọn hét lên:

-Không nói nhiều với con điên này nữa. Xong lên đi cho nó trận.

Cả một đám đồng loạt lao về phía cô. Cô lùi lại mấy bước chuẩn bị tư thế sẵn sàng.

Huych

Hự

Rầm

Hự

.....

Một tên ngã, hai tên ngã, năm tên ngã.

Mặc dù sức cô không bằng bọn chúng nhưng cô ra đòn đánh dứt khoát và toàn đánh vào chỗ hiểm một hai lần là ngã.

-Đại ca, con điên này không dễ đối phó đâu, em nghĩ chúng ta nên dùng cái này thì hơn.

Cô vừa quật ngã thêm một tên nữa thì có một tên khác xông lên trước mặt cô. Tên này đúng là không sợ chết mà.

Cô định dơ chân lên đá vào cậu nhỏ của hắn cho hắn lăn xuống đất mà kêu. Nhưng cô thấy hắn cầm cái bình gì đó xịt vào mặt cô mấy lần.

Khụ khụ.

Cô ho mấy tiếng. Chỉ thấy chân tay cô đột nhiên bủn rủn, mắt mờ màng, người không còn sức lực ngã xuống đất. Trước khi hôn mê cô vẫn cố nói:

-Các người chơi ăn bẩn. Ăn bẩn là không sống lâu được đâu.

Cô chỉ nghe thấy tiếng cười đầy sáng khoái của bọn chúng rồi ngất lịm đi.

Tên đại ca đi đến đá vào người cô:

-Sao không nói tiếp đi, sao không vênh mặt lên tiếp đi haha. Chúng mày kéo nó dậy lại đây cho tao.

Hai tên lỏi cô đến trước mặt tên đại ca.

Tên đại ca dơ nắm đấm lên định đấm vào mặt cô thì có một giọng nói đầy lạnh lùng vang lên:

-Dừng tay, nếu mấy người muốn chết thì cứ thử động vào cô ấy.

Bọn chúng quay ra nhìn chủ nhân của giọng nói đó.

Một người đàn ông đẹp trai, khí chất lãnh băng, gương mặt không cảm xúc.

Tên cầm đầu liếc nhìn anh rồi ra lệnh cho bọn đàn em:

-Cái tên công tử này tao để cho chúng mày xử lý.

.....chỉ biết rằng đêm hôm đó, một loạt tiếng kêu thảm thiết của bọn chúng vang vọng cả con phố khiến người dân không ngủ được.

-trăm mặt-

Bạn đang đọc truyện *Mãi Luôn Bên Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Chiều ngày hôm sau

Cô thức dậy vươn vai ngáp ngắn ngáp dài một lát mới tỉnh ngủ. Do tác dụng của thuốc mê cộng thêm việc cô quá mệt mỏi nên ngủ liền một mạch tới hôm sau luôn.

Cô liếc nhìn xung quanh căn phòng. Một căn phòng hoàn toàn xa lạ. Cô cúi đầu xuống nhìn chính mình. Quần áo vẫn là từ hôm qua. Cô nghĩ có lẽ mình được người nào đó cứu, phải ra ngoài cảm ơn người ta mới được.

Cô bước xuống giường đi ra ngoài.

-Có ai ở nhà không vậy?

Im lặng. Chỉ có tiếng nói của cô vang vọng trong không gian. Cô gọi lần nữa với âm lượng to hơn:

-Có ai không vậy?

Vẫn không có tiếng ai trả lời.

Đây có lẽ là phòng khách. Cô đi đến sofa ngồi xuống và cô biết rằng mình là người lạ không thể đi lung tung trong nhà của người ta. Mình phải ngồi im chờ người ta về để cảm ơn người ta mới được.

Cô ngồi im được một phút, hai phút....năm phút.

-Ôi trời ơi, mình không thể ngồi im như vậy được, đói quá. Từ tối hôm qua đến giờ mình còn chưa cho cái gì vào bụng. Nhưng mà....Thôi được rồi, ăn là quan trọng

Cô chạy đi tìm nhà bếp.

Cô đi đến bên tủ lạnh mở ra. Không có đồ ăn chín, chỉ có hai con cá nằm trotr trong tủ. Cô liếc nhìn xung quanh. Chắc chủ nhân của ngôi nhà này hay nấu nướng nên dụng cụ bếp mới đầy đủ và không có cảm giác lạnh lẽo.

Cô cầm hai con cá đã đông lạnh được làm sạch sẽ mang ra ngoài, sau đó đến bên bếp. Ở đây có hai cái bếp mình dùng cái nào nhỉ.

Ừc

Ừc

Cô ôm lấy bụng. Cho dù dùng bếp nào đi chăng nữa thì cô cũng đâu có biết nấu đâu. Lúc ở Nhật có Mizuko làm đồ ăn cho nên cô chưa bao giờ phải vào bếp.

Cô xắn ống tay áo lên. Trong lòng không ngừng nhủ thầm: Tiểu Mẫn này làm được mà, không có gì làm khó mà hết cả.

Cô lấy chảo đặt vào cái bếp hình tròn kia. Sau đó ấn vào cái nút màu đỏ mà cô cho là nó là cái nút bật lên. Ồ zê lên rồi. Cô nhanh tay lấy con cá đã được rửa sạch sẽ vứt vào chảo.

Trong lúc chờ con cá nó chín, cô đi thăm quan ngôi nhà này. Ngôi nhà này không to lắm nhưng được thiết kế rất tinh xảo màu chủ đạo là đen trắng. Rất phong cách aaaa. Cô nghĩ chủ nhân của ngôi nhà này chắc là một cô gái xinh đẹp và tinh tế lắm.

Cô đi vòng quanh tìm xem ở đây có cái điện thoại bàn nào không để gọi chò chú Hoàng thì đột nhiên có cái mùi gì đó xông vào mũi cô. Mùi này thật khó ngửi. Nó giống như mùi khét vậy. Chẳng nhẽ cháy nhà, nhưng mà cô thấy mùi này giống mùi cháy của thức ăn hơn là mùi cháy nhà.

Mà khoan thức ăn.....cô ôm đầu hét lên:

-Trời ơi con cá của tôi, sự sống của tôi.

Cô chạy nhanh tới cửa bếp. Bên trong đầy khói bay nghi ngút, à không phải gọi là bên trong đầy mùi khói khét ấy chứ. Cô bịt mũi chạy tới tắt bếp.

Nhìn con cá đen thui thế kia, rồi lại nghe thấy tiếng kêu thảm thiết từ cái bụng. Cô cảm thấy thật hận đời. Cô đứng trong bếp tức giận lấy đũa chọc vào con cá.

-Chết đi chết đi, tại mày cả đấy, bây giờ tao đối tới nỗi hoa mắt rồi đây này. Tại mày đấy.

Cô đang đánh con cá cho hả giận thì có giọng nói lạnh lùng xen vào:

-Em đã làm cái gì với nhà bếp của của tôi vậy hả?

Giọng nói này lạnh tới nỗi cô phải run người lên. Cô quay ra nhìn chủ nhân giọng nói. Một người đàn ông sao.

-Anh là ai, sao anh lại ở đây?

Anh nhướng mày nhìn cô:

-Em đang ở trong nhà của tôi vậy mà lại hỏi tôi tại sao lại ở đây.

Cô ngớ người:

-Ồ. Tôi tưởng chủ nhân nhà phải là một cô gái xinh đẹp trẻ.....

Nói được một nửa thì cô im lặng bởi gương mặt của người nào đó đã tối sầm lại, gần xanh nổi trên trán:

-Em dám bảo tôi là một cô gái ư, lại còn xinh đẹp nữa. Em to gan đấy.

Anh tiến lên một bước, cô lùi lại một bước. Cứ như vậy cho đến khi cô bị ép sát vào bàn bếp.

-trầm mặc-

Bạn đang đọc truyện *Mãi Luôn Bên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

-Anh.....anh....định làm gì hả. Đừng có động vào tôi, tôi có võ đấy. Đừng có để tôi làm cho khuôn mặt đẹp trai của anh bị biến dị.

Anh nhếch môi cười giễu cợt:

-Em nghĩ nhiều rồi, tôi chỉ muốn để thức ăn lên bàn thôi. Hơn nữa, nếu như thân thủ của tôi không tốt thì tối hôm qua đã không cứu được em mang về

đây.

-Anh không đi đường khác được à. Đi như thế tôi không hiểu làm mới lạ.

Lúc này cô mới chú ý tới đồ mà anh ta xách về. Một đồng túi lớn túi nhỏ bên trong có thịt, rau, hoa quả và rất nhiều thức ăn khác nữa.

-Sao anh mua lắm vậy hả. Định dự trữ đồ cho cả tháng à.

Anh mặc kệ lời cô, đi đến bên bếp nhìn con cá với lớp da màu đen óng ánh và cái chảo bị sứt tới nỗi đen sì nhũn mảy:

-Tôi chưa từng thấy người nào ngốc như em cả. Ngay cả điều tối thiểu nhất khi rán cá là cho dầu rán vào mà em cũng không biết. Nhìn con cá cháy như vậy, tôi cảm thấy tội nghiệp cho nó quá.

-Anh....anh.....

Cô không thể phản kháng lại bởi những điều anh nói hoàn toàn là sự thật.

Cô chống cằm ngồi trên ghế nhìn anh nấu nướng. Cô phải công nhận đàn ông quyền rũ nhất là khi vào bếp, còn là người đàn ông đẹp trai như anh nữa.

-Đây, tôi chỉ làm nhanh đơn giản hai món mặn một món canh cho em thôi.

-Cảm ơn anh.

Cô gấp một miếng thịt lợn lên bỏ vào miệng.

-Rất ngon, anh không đi làm đầu bếp thì thật phí. Đàn ông như anh thời nay hiếm thấy lắm.

Cô lại gấp thêm miếng nữa.

-Ây nha ngon quá. Cảm ơn anh nhiều vì đã làm cho tôi ăn, còn cả việc anh cứu tôi từ lũ lưu manh cận bã kia nữa.

Anh ngồi xuống đối diện cô:

-Không cần cảm ơn tôi đâu. Tôi làm tất cả cũng chỉ vì em mà thôi.

Cô đang ăn đột nhiên dừng lại:

-Anh nói gì cơ? Vì tôi ư, chúng ta có quen nhau hay sao. Tôi thấy đây là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau mà. Ngay cả tên anh tôi còn không biết nữa là. Tôi thấy anh đùa cũng vui đấy.

-Cái gì.....gặp nhau lần đầu.....không quen biết.....không biết tên.....

Cô gật đầu. Chả nhẽ cô biết anh.

Rầm

Anh đứng dậy đập mạnh tay xuống bàn cái rầm.

Cô đang uống canh suýt bị sặc:

-Anh bị sao thế hả. Đập gì mà đập, làm tôi tí nữa thì sặc canh.

Anh gần giọng chỉ tay ra ngoài cửa.

-Ăn xong thì biến đi ngay tức khắc. Đừng để cho tôi nhìn thấy em.

Sau đó anh đứng đờn bước ra ngoài. Cô vừa ăn vừa với theo nói:

-Tất nhiên rồi, tôi đâu thể ở nhà anh được chứ, chúng ta đâu có quen....

Rầm

Lại một tiếng rầm nữa vang lên nhưng lần này là tiếng cửa đóng mạnh cho thấy sự tức giận của anh.

Ăn xong cô tự động đi rửa đĩa bát nhưng mà.....

Choang.

Cô nhìn những mảnh vỡ ở bồn rửa bát ca thán:

-Sao mình lại ăn hại thế nhỉ?

Thêm một giọng nói đằng sau vang lên:

-Đúng đấy. Em tự biết mình ăn hại là đúng rồi. Chả làm được cái gì cho ra hồn cả. Tránh xa để tôi dọn dẹp cho.

-Ồ anh không còn tự nhiên nổi giận nữa à?

Anh trừng mắt cô đành im lặng bước ra ngoài.

Anh xắn tay áo lên nhặt mảnh vỡ vào thùng rác rồi rửa đĩa bát. Anh cảm thấy cô vẫn y như hồi nhỏ vậy, không làm được gì chỉ biết phá phách. Hax, anh cần phải dạy dỗ nghiêm chỉnh lại cô vậy.

Đang suy nghĩ thì anh nghe thấy tiếng cô hét lên ở ngoài:

-Anh cứ từ từ mà rửa đi nhé. Tôi có việc phải đi về đây. Cảm ơn anh vì tất cả.

Cạch

Anh còn chưa kịp nói gì đã nghe thấy tiếng đóng cửa của cô. Anh chỉ mới tìm thấy cô thôi mà, anh không muốn mất cô như lần trước. Anh không muốn rời xa cô. Anh nhất định sẽ không bao giờ từ bỏ cô.

-Tiểu Mẫn, hôm qua cháu đi đâu vậy, làm chú đi tìm cháu cả buổi, gọi cả cảnh sát nữa chứ.

Cô áy náy xin lỗi:

-Cháu xin lỗi chú, hôm qua cháu đi thăm bạn cũ rồi một quá nắng luôn ở đó.

Cô không định nói sự thật cho chú sợ chú sẽ lo lắng mà làm quá chuyện.

-Chuyến bay sáng nay của cháu bị hủy, chú đặt giúp cháu vé ngày mai. Bây giờ trời cũng tối rồi, cháu muốn đi ngủ.

-Thôi được rồi, đi nghỉ đi. Chuyện còn lại cứ để đây chú lo.

Cô vào phòng tắm rửa sau đó lên giường ngủ.

Nửa đêm cô đang say giấc thì điện thoại kêu lên inh ỏi phá đám. Cô mắt nhắm mắt mở lục tìm điện thoại dưới gối mơ màng ấn nút nghe:

-A lô ai đấy

Bên kia im lặng không nói gì.

-A lô có ai không, không có ai thì tôi cúp máy đây.

Ngay lúc này đầu bên kia vang lên giọng nói thăm thiết cực độ:

-Akoko oi là Akoko cậu đi chết đi là vừa. Sao hôm nay tớ gọi điện mà cậu không nghe máy. Cậu bảo sáng nay về cơ mà. Thế cậu ở đâu rồi.

-Xin lỗi Mizuko, hôm qua tớ có việc không về được, điện thoại cả ngày hôm nay hết pin quên không sạc.

-Cậu.....tút TUT TUT...

Cô dơ điện thoại lên xem. Điện thoại hiện hai chữ hết hết pin rồi sập nguồn. Màn hình tối đen.

Sao mà thiêng thế. Vừa nói hết pin là hết pin liền. Thôi ngủ trước đi rồi mai sạc.

-trầm mặc-

Bạn đang đọc truyện *Mãi Luôn Bên Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

Sáng hôm sau cô dậy từ rất sớm để xếp hàng lí. Vì đồ đạc cô mang theo không nhiều lắm nên cô xếp một lúc là xong.

Chú Hoàng tiễn cô ra sân bay:

-cháu đi cẩn thận, về đến nơi thì gọi điện cho chú.

Cô gật đầu:

-Cháu biết rồi mà. Chú cứ đi về đi.

Sau khi tạm biệt chú Hoàng cô lên máy bay bay trở về Nhật. Điều mà cô cảm thấy đau đầu nhất lúc này đó là không biết phải giải thích với Mizuko kiểu gì khi gặp cô ấy nữa. Lại còn chuyện hôm qua đang nói dở thì cô cúp máy. Thật ra là do điện thoại hết pin mà.

Quả nhiên khi cô vừa xuống máy bay ra ngoài thì đã có một thân hình lao tới ôm lấy cô lắc lắc:

-Akoko cậu được lắm, hôm qua, đang nói chuyện dở thì cúp điện thoại, gọi lại thì không có tín hiệu. Cậu có còn coi tớ là bạn thân không hả.

-Mizuko từ từ thôi đừng lắc nữa tớ chóng mặt lắm. Về nhà cậu rồi tớ sẽ tạ tội. Khoan đã, để tớ gọi điện cho chú Hoàng là tớ về đến nơi rồi.

Ngôi nhà ở ngoại ô thành phố Tokyo:

-Em Minamoto Akoko, em nói đi, hôm qua em đã làm những việc gì. À mà cả hôm kia nữa. Nói đi.

Cô ôm miệng cười:

-Thôi đi Mizuko. Cậu làm không giống cô Ishikawa được đâu. Không biết cô Ishikawa mà thấy được liệu có biểu cảm như thế nào nhỉ? Chắc chắn cô ấy sẽ lòi cậu về trường làm lao công đây haha.

-Akoko đừng trêu tớ nữa. Vào chủ đề chính đi. Mau khai ra tất cả những gì xảy ra trong hai ngày qua cho tớ đi. Cậu đừng để tớ phải bức cung cậu.

Mizuko dơ hai bàn tay với mười ngón không ngừng cử động.

Cô sợ hãi ôm người ngã về sau:

-Đừng mà, tớ sẽ khai. Đừng có cù léc tớ.

-Nói đi

Bala....bolo....

Sau một hồi ba mươi phút.

Chuyện là thế đó. Ôi khát quá.

Cô vội lấy cốc nước trên bàn uống một hơi cạn sạch.

-Ồ! Vậy cái người đàn ông đã cứu cậu, anh ta có đẹp trai không?

Cô cười nửa đùa nửa thật:

-Đẹp trai chứ, đẹp trai hơn thầy Takahashi của cậu đấy.

-Đang nói về chuyện của cậu mà. Sao.....sao tự nhiên.....lại chuyển sang thầy....Ta...Takahashi chứ.

-Coi kìa coi kìa. Ai đó đang đỏ mặt lên ấy nhỉ. Nói năng còn lắp bắp nữa.

-Akoko thôi ngay đi, cậu có tin tớ cù léc cậu ngay bây giờ hay không hả?

Cô đứng bật dậy chạy ra xa quay đầu lè lưỡi:

-Đến đây đi lêu lêu.

Sau khi chơi chán ở nhà Mizuko, cô đành phải đi về nhà.

-Con chào bố.

Cô chỉ chào mỗi bố. Còn Vương Hải Hà, cô coi bà ta như không khí, không thèm điểm xia.

Bình thường bà ta quen rồi nên sẽ không tức giận. Không hiểu tại sao hôm nay bà ta lại cáu gắt lên:

-Đi về nhà mà không biết chào bố chào mẹ à. Người ta nhìn vào còn tưởng là không có giáo dục.

Cô liếc nhìn bà ta nở nụ cười khinh bỉ:

-Bà không nghe thấy tôi chào bố tôi rồi sao. Còn bà.....bà là mẹ tôi chắc.

Bà ta gập đến tái mặt. Cô cười thầm trong bụng. Nếu muốn cô có thể cười ngay ra mặt luôn.

Bố cô lúc này đứng dậy:

-Tiểu Mãn, con về cũng phải chào dì một câu chứ.

Sau đó lại có thêm giọng nói của Trương Thanh Thanh từ đâu chen vào:

-Bố nó đứng đấy, chị về cũng phải chào mẹ một câu. Để người khác nhìn vào lại tưởng nhà chúng ta không cho chị đi học.

Cô lạnh lùng liếc nhìn cô ta:

-Trương Thanh Thanh cô ăn nói cho hể hoi. Đó là mẹ cô chứ không phải mẹ tôi. À không, có cần tôi gọi cô là Vương Thanh Thanh cho cô nhớ rõ thân phận của mình không?

Bố cô lúc này nghiêm mặt quát:

-Thôi.

Sau đó ông quay ra nói với Vương Hải Hà:

-Hải Hà, em với Thanh Thanh lên tầng đi, anh có chuyện muốn nói với Tiểu Mãn. Tiểu Mãn, con vào thư phòng với bố.

Cô cười đắc ý ra mặt cho hai mẹ con bọn họ nhìn thấy.

Cô bước vào thư phòng ngồi xuống ghế chờ bố cô nói.

Bố cô ngồi đối diện cô đưa cho cô một tập văn kiện. Cô cầm lấy lật dở xem.

-Tiểu Mãn, con cũng đã tốt nghiệp đại học. Đã đến lúc phải bước chân vào công việc. Hiện nay công ty bố đang thiếu nhân viên. Bố muốn con đi vào làm.

Cô từ chối thẳng thừng:

-Con không đi.

Bố cô ra sức thuyết phục:

-Con không cần trả lời ngay bây giờ. Cứ từ từ suy nghĩ rồi trả lời bố sau cũng được.

Cô định từ chối tiếp nhưng chợt nghĩ đến gì đó, cô đổi ý:

-Con đồng ý đi làm công ty của bố.

Cô đồng ý không phải vì bố mà là vì cô nghĩ: Nếu như mẹ con Thanh Thanh biết cô đồng ý đến làm trong Công ty của bố thì không biết gọ sẽ giận dữ như thế nào nữa.

-Nhưng con có điều kiện.

-Con nói đi.

-Con muốn tự mình đi phỏng vấn. Con muốn dựa vào bằng chính sức của mình chứ không phải nhờ vào mối quan hệ của bố.

Sau khi rời khỏi thư phòng cô trở về phòng cô. Lâu rồi không chơi game nên bây giờ đang chán cô bật máy tính lên chơi Liên minh. Đang chơi hăng say thì điện thoại bên cạnh reo lên. Có người gọi. Cô nhìn điện thoại rồi lại nhìn màn hình máy tính. Không biết ai gọi đúng lúc cô đang đánh trụ địch. Cô đi chuyển cho con lulu* của cô trong game ra khỏi trụ địch tránh lính đi vào rừng rồi cô với lấy điện thoại nghe:

-A lô ai đấy, nói nhanh lên.

Bên kia vang lên giọng nói trầm thấp:

-Hôm qua em để quên ví tiền ở chỗ tôi.

-Trầm mặc-

* lulu: Một tướng sp(hỗ trợ) trong liên minh Huyền thoại.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Luôn Bên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Cô kẹp điện thoại vào tai nhấc vai lên giữ. Một tay cầm chuột một tay ấn bàn phím chơi tiếp miệng nói:

-Anh là ai?

Bên kia im lặng không nói. Cô chỉ nghe thấy tiếng thờ đều đặn của anh qua điện thoại.

-Em thật sự không nhớ tôi sao?

Anh không nghe thấy cô trả lời hỏi:

-Sao em không nói gì thế?

Vẫn không nói. Ở bên kia anh nằm xuống giường chờ đợi cô nói vì anh biết cô vẫn chưa tắt máy.

.....

-A thắng rồi.

Cô vứt con chuột và đẩy bàn phím máy tính ra. Lúc này cô mới nhớ tới mình vẫn còn kẹp điện thoại trên vai.

-A lô a lô, còn ai ở đó không vậy.

Anh trả lời:

-Tôi ở đây.

-Tôi xin lỗi anh. Tôi quên mất mình đang nghe điện thoại. Anh có thể nói lại những gì mà anh vừa mới nói không?

Ở đâu bên kia, một đàn quạ đen bay vù qua đầu anh. Cô hậu đậu thế là cùng. Anh gằn giọng:

-Tôi muốn nói là hôm qua em bỏ về để quên ví tiền ở nhà tôi.

Cô ngớ người ra. Ví tiền của cô sao. Để quên.

-À tôi nhớ ra rồi. Hiện tại tôi không có ở đó. Hay anh cứ giữ lại làm kỉ niệm đi. Trong đây cũng không còn nhiều tiền lắm.

Anh nở nụ cười nhẹ:

-Tôi ^ááqnhớ không nhầm thì trong đó có ảnh của một người phụ nữ. Tôi đoán chắc đó là ảnh mẹ cô.

Đúng rồi, trong ví tiền có ảnh của mẹ. Cô đập đầu xuống bàn. Sao mình có thể quên được nhỉ.

-Tôi có rút lại lời vừa mới nói được không?

- Tất nhiên là được. Thế bây giờ em muốn tôi làm gì với cái ví của em?

- Anh có thể gửi qua đây cho tôi.

Anh nở nụ cười hết sức hài lòng. Đúng như điều anh muốn:

- Vậy em nói địa chỉ cho nhà em cho tôi đi.

Con thỏ Tiểu Mẫn ngây thơ không biết mình bị con sói nham hiểm Hạo Thiên cho vào tròng.

- Quận Tokubetsu-ku thành phố Tokyo, nhà Minamoto. Anh gửi qua địa chỉ này là được.

Anh gật gù:

- Vậy được. Tôi sẽ trả lại cho em.

- À mà khoan. Cho tôi hỏi anh làm sao mà biết được số điện thoại của tôi.

- Tôi tìm thấy trong cái ví của em đó. Trên cái giấy chứng nhận cảnh sát. Mà tôi cũng không ngờ em lại đi làm giấy chứng nhận cảnh sát giả cơ đấy.

Cô cười xoàng:

- Cũng đâu có gì. Tôi làm cái đấy cũng chỉ để lừa mấy tên lưu manh ngu ngốc thôi mà. Thôi tôi cúp máy đây.

Anh nghe thấy tiếng tút tút bên tai mình. Anh quay sang người đàn ông đang đứng bên cạnh mình:

- Cậu nghe thấy rõ lời chị dâu của cậu vừa nói chứ. Quận Tokubetsu-ku thành phố Tokyo. Đi điều tra cho tôi cụ thể về nơi ở của cô ấy, những năm qua cô ấy sống như thế nào và hiện giờ cô ấy có bạn trai chưa. Xong việc này tôi nhất định sẽ tăng tiền lương cho cậu. À quên, gửi luôn cho chị dâu cậu cái ví của cô ấy.

- Biết rồi thưa anh ba.

Ba ngày sau.

- Cô chủ, có bưu điện gửi cho cô này.

Cô nhận lấy gói hộp rồi kí tên.

Mở ra đúng như dự đoán của cô. Cái ví tiền của cô vẫn còn nguyên vẹn không bị thiếu cái gì.

Cô nghĩ tới người đàn ông đẹp trai kia. Anh ta đúng là người tốt bụng. Vừa đẹp trai vừa biết nấu ăn lại còn lo nghĩ cho người khác nữa. Mình mà lấy được anh ta thì..... Ấy chết mình nghĩ cái gì vậy trời. Phải gọi điện cảm ơn anh mới được.

Cô đang nghĩ thì người giúp việc bên cạnh nói:

- Cô chủ cô sao vậy. Cô đứng đờ ra ở đó lại còn đỏ mặt nữa.

Cô sờ lên mặt.

- Tôi đỏ mặt thật sao?

Người giúp việc gật đầu.

Cô ôm mặt chạy lên tầng. Không suy nghĩ nữa, không suy nghĩ nữa.

Hôm nay cô phải đi ngủ sớm để mai còn dậy để đi phỏng vấn công việc làm trong công ty của bố. Cô nghĩ ngày mai cô đi Vương Hải Hà và Trương Thanh Thanh nhất định sẽ rất tức giận. Thật là..... tâm tình mình sao đột nhiên tốt lên ấy nhỉ.

Ở nơi nào đó.

- Anh ba, đây là thông tin về chị dâu.

Anh cầm lấy một xấp tài liệu từ tay Tuấn Phong nói:

-Thôi được rồi. Cậu có thể về.

-Nhưng mà.....

-Tôi biết rồi. Tiền lương tháng này của cậu sẽ tăng gấp đôi.

Tuấn Phong vui vẻ đáp:

-Cảm ơn lão đại. Chúc lão đại và chị dâu sớm đoàn tụ bên nhau.

Anh xua Tuấn Phong:

-Đi đi, nói vừa thôi không tôi trừ tiền lương của cậu giờ.

-Đừng mà lão đại, anh ba yêu quý, em về liền. Tiền là cuộc sống của em đó. Hãy tha cho nó.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Luôn Bên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Sau khi Tuấn Phong về, anh mở tập tài liệu trong tay ra, đọc một lượt không nghỉ, từ đầu tới cuối anh im lặng. Cho đến tờ cuối cùng, anh gấp tài liệu lại ngó người suy tư. Anh cảm thấy đau xót trong tim, anh đau xót cho cô. Không ngờ mấy năm nay cô lại sống trong sự đau khổ như vậy. Cố gắng tỏ ra mạnh mẽ trước mặt Vương Hải Hà và Trương Thanh Thanh. Nỗi đau mất mẹ và cố gắng tha thứ cho lỗi lầm mà bố mình đã gây ra.

Anh đã không còn trách cô vì sao năm xưa lại bỏ đi một cách đột ngột mà không nói cho ai một câu nào, để anh phải chờ đợi và tìm kiếm cô suốt bao nhiêu năm nay. Anh biết là cô bị bắt buộc đi.

Từ nay về sau anh sẽ không bao giờ để cô phải chịu thêm một chút tổn thương nào nữa.

Anh gấp tài liệu cất vào ngăn tủ. Điện thoại bên cạnh reo lên. Anh nhìn màn hình. Là Tuấn Phong. Không biết tên này muốn gì nữa. Anh cầm máy:

-Cậu lại làm sao nữa đây?

-Đâu có đâu lão đại. Chỉ là em muốn báo cho anh tin quan trọng mà em quên. Anh mau trả giá đi.

Anh bình thần đàm phán:

-Phải tùy thuộc vào mức độ của cái tin đó nữa. Cậu nói thử cho tôi xem nào.

Ở đầu bên kia Tuấn Phong hí hửng đáp:

-Chị dâu chưa có bạn trai, chưa kết hôn. Đang trong tình trạng độc thân. Sao, tin này quan trọng chứ.

-Cái này tôi biết từ lâu rồi.

Tuấn Phong tức giận hét lên:

-Thế sao lão đại còn bảo tôi đi điều tra.

Anh vừa pha cốc cà phê nóng vừa trả lời:

-Tôi chỉ muốn chắc chắn lại rằng cô ấy không có hứng thú với người đàn ông nào khác ngoài tôi.

Tuấn Phong trên đầu hiện lên mấy vạch đen. Đúng là tự tin thái quá.

-Còn tin nóng hổi tiếp đây. Chị dâu sẽ vào làm tại tập đoàn Truyền thông Trương thị. Chị dâu làm tại công ty Kataywa chi nhánh bên Nhật. Vừa hay công ty của tập đoàn chúng ta bên đó có dự án với công ty bên chị dâu. Lão đại tự lo liệu đi nha. Tút tut.....

Cạch

Anh đặt tách cà phê xuống suy nghĩ rồi cầm điện thoại lên gọi.

Từ khi mặt trời mới ló cô đã cố gắng thức dậy. Hôm nay là ngày cô đi phỏng vấn công việc xin vào làm ở công ty bố.

Cô chọn bộ công sở mà cô và Mizuko đi mua mặc vào. Sau khi quần áo chỉnh tề và tài liệu đã xếp gọn gàng trong ba lô. Cô xuống dưới ăn sáng.

Bình thường bố cô dậy sớm ăn sớm và đến công ty sớm. Chính vì vậy bây giờ trên bàn ăn chỉ có cô, Vương Hải Hà và Trương Thanh Thanh. Cô cố tình bày ra bộ mặt tươi cười vui vẻ. Lại còn cầm tài liệu về công ty lên xem trước mặt họ và tất nhiên Vương Hải Hà và Trương Thanh Thanh không tức giận thì không phải là họ.

-Mày đừng tưởng mày đi làm ở đây thì trở nên hách lắm. Cũng chỉ là nhân viên quèn mà thôi. Năm sau Thanh Thanh ra trường vào làm sếp của mày, để xem mày thấy thế nào.

Cô liếc mắt ngáy thơ nhìn họ:

-Bà chắc chứ, với trình độ của nó liệu có làm nổi nhân viên không ấy chứ mà còn đòi làm sếp. Hay là lại dựa vào hơi bố tôi mà lên. Còn không sợ người khác chê cười hay sao. Tầm thường.

Trương Thanh Thanh tức giận đứng dậy chỉ tay vào mặt cô:

-Chị quá đáng vừa phải thôi. Đừng có coi thường tôi không đến lúc đừng có cầu xin.

Cô cũng đứng dậy gạt cánh tay của cô ta xuống:

-Cô không có quyền gì mà chỉ tay vào mặt tôi cả. Không biết tự lượng sức mình. Để tôi chống mắt lên coi cô có thể làm được gì. Bây giờ tôi không có thời gian ở đây tán chuyện với mấy người nào không có nếp nhăn như cô. Tạm biệt.

Cô cầm ba lô đeo lên vai bước ra ngoài miệng huyt sáo.

Trước khi đi khỏi cô nghe thấy tiếng gì đó choang choang trong nhà. Chắc hai mẹ con họ lại đập phá đồ. Đúng là phí của.

Tất nhiên phương tiện để cô đi đến công ty là xe buýt. Công ty cũng không xa lắm. Ngồi xe khoảng 25 phút là tới và hiện giờ trước mặt cô là một tòa nhà to lớn.

Cô bước vào quầy lễ tân. Ở đó có hai cô gái cực đẹp.

-Trầm mặc-

Bạn đang đọc truyện *Mãi Luôn Bên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

Cô nở nụ cười thân thiện chào hỏi:

-Chào hai chị, có thể cho em hỏi phòng nhân sự ở đâu không ạ, em đến phỏng vấn.

Hai cô nhân viên làm việc một cách chuyên nghiệp, miệng lưỡi đều nói một cách cẩn thận:

-Xin chào, em đến phỏng vấn thì đi lên lầu 2 rẽ bên phải là được.

Cô cảm ơn rồi bước đi. Cô sẽ không cho mọi người biết mình là con gái của chủ tịch. Mặc dù muốn trêu tức Vương Hải Hà nhưng cô vẫn tự lực cánh sinh bằng chính sức mình.

1 tiếng sau.

Cô ra về với vẻ mặt hài lòng. Nhìn gương mặt của mấy vụ lãnh đạo đó Tiểu Mẫn biết chắc là mình trúng tuyển.

Buổi tối hôm đó, bố cô ăn cơm ở nhà. Bố cô ngồi đầu, Vương Hải Hà cùng Trương Thanh Thanh ngồi một bên. Cô ngồi đối diện họ. Bầu không khí hết sức im lặng. Tiểu Mẫn cũng muốn im lặng như vậy cho hết bữa ăn nhưng mà bố cô lại phá vỡ sự yên tĩnh đó.

-Tiểu Mẫn, hôm nay con đi phỏng vấn như thế nào. Có tốt không?

Cô vui vẻ liếc nhìn hai mẹ con Thanh Thanh, sắp có trò hay để xem rồi đây.

-Tốt chứ bố. Bằng tốt nghiệp loại giỏi, am hiểu về phát triển kế hoạch, tất cả các câu hỏi của lãnh đạo đều trả lời dễ dàng và chuẩn xác. Họ làm sao có thể bỏ qua một nhân tài như con chứ, nếu không chắc họ mất mùa cả. Đúng không Thanh Thanh.

Cô lôi Trương Thanh Thanh vào, để xem họ làm được gì cô.

Vương Hải Hà ngồi đối diện châm câu mĩa mai:

-xem xem tự tin chưa kia, nghe lời đi, tự tin vừa thôi con. Không đến lúc lại trượt thì có phải bề mặt không.

-Tôi mà trượt thì Thanh Thanh nhà bà không có cửa đâu.

Bà ta tức giận đặt đũa bát, mặt tối sầm đứng dậy.

-Em ăn no rồi.

Bố cô ngẩng đầu hỏi bà ta:

-Em mới ăn một ít thôi mà, ăn tiếp đi.

Thanh Thanh bên cạnh cũng kéo bà ta.

-Đúng đó mẹ, nẹ ăn tiếp đi. Đừng để ai đó làm mất hứng.

Tiểu Mẫn cười quay sang bố cô cười ha ha:

-Kia bố, bà ta ăn tức no rồi, làm sao ăn được com nữa. Thôi để bà ta tiêu hóa cục tức đã.

Vương Hải Hà tức không chịu nổi bước lên tầng. Trương Thanh Thanh thấy mẹ mình bỏ đi, lại nghe câu nói của cô, cũng tức giận theo, đứng bật dậy:

-Chị quá đáng vừa thôi, ngay cả ăn com cũng không tha cho mẹ tôi. Mẹ tôi nói vậy cũng chỉ muốn tốt cho chị mà thôi.

-Cô lên mà bảo mẹ cô tha cho tôi trước đi. Con ăn xong rồi thưa ba.

Tiểu Mẫn bỏ ra ngoài đến nhà Mizuko chơi.

Quả nhiên mấy ngày sau, cô nhận được điện thoại của trưởng phòng nhân sự. Cô trúng tuyển vào làm nhân viên phòng kế hoạch.

Ngay từ sáng sớm, cô chuẩn bị hết mọi thứ vào ba lô để đến công ty làm.

Phòng làm việc của cô nằm ở tầng ba.

Hiện giờ thì Tiểu Mẫn đi sớm thế nên phòng làm việc vắng bóng người. Chỉ có cô và một người khác đang ngồi làm việc trong góc.

Bên trong không rộng lắm. Chỉ có sáu bàn. Tiểu Mẫn thấy có một chỗ tí xa ở góc khuất còn trống. Chỗ đó rất thích hợp với cô.

Cô lặng lẽ đi đến chỗ mình. Đi qua người nhân viên lạ cùng phòng kia, cô chào một tiếng:

-Chào chị, tôi là nhân viên mới, chị đi làm hơi sớm thì phải

Bạn đang đọc truyện *Mãi Luôn Bên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Chị ta nghe thấy tiếng Tiểu Mẫn thì ánh mắt rời khỏi màn hình máy tính ngẩng đầu lên nhìn cô gật đầu thay cho lời chào rồi lại cúi đầu làm tiếp.

Nói một câu thì chết người được hay sao.

Dần dần phòng có nhiều nhân viên đến. Họ bận rộn ngay từ lúc vào làm. Không ai chú ý tới cô đang ngồi ở góc phòng.

Đến khi trưởng phòng bước vào giới thiệu cô:

-Mọi người, tôi muốn giới thiệu nhân viên mới của phòng chúng ta. Mời cô minamoto lên đây.

Tiểu Mẫn nghe thấy vậy há đứng dậy. Lúc này mọi người mới để ý đến cô gái phương đông thanh tú này. Cô có một làn da trắng, mái tóc đen buộc túm đằng sau.

Cô bước trên đứng gần trưởng phòng cúi đầu chào:

-Chào mọi người, tôi là Minamoto Akoko. Rất mong mọi người giúp đỡ.

Tất cả người trong phòng nhìn cô rồi cười gật đầu chào.

Trần Tiểu Mẫn nổi đầy vạch đen. Cả phòng này học tập nhau cả hay sao. Một câu cũng chẳng mở miệng ra nói được.

Trưởng phòng gật đầu nhìn cô:

-Cô thông cảm nha cô Minamoto, phòng kế hoạch chúng tôi hơi ít nói và trầm. Họ cũng không được vui tính cho lắm. Nhưng họ rất biết quan tâm lẫn nhau. Bây giờ cô đi theo tôi vào phòng để tôi triển khai công việc cho cô.

Tiểu Mẫn đi theo trưởng phòng vào bên trong ngồi xuống ghế chờ công việc bàn giao. Cô thấy trưởng phòng lấy ra một tập giấy đưa cho cô:

- trước lúc cô đến làm thì phòng chúng ta có nhận thiết kế một kế hoạch xây dựng khu vui chơi giải trí. Hiện giờ công trình đang thiếu vốn đầu tư. Chúng ta phải lôi kéo được nhà đầu tư và nhà đầu tư thích hợp đó là công ty Kashi-a. Hôm qua tôi đi họp ở trên, các lãnh đạo yêu cầu nhân viên phòng ta đàm phán với công ty bên đó. Tôi không biết tại sao sáng nay họ lại chỉ thị chính cô đi đàm phán. Nhưng cô nhất định phải thành công. Nếu như thất bại thì rất có thể nhân viên phòng ta sẽ bị sa thải.

Cô cầm lấy tập tài liệu và hồ sơ đứng dậy:

-Tôi nhất định sẽ cố gắng làm tốt, trưởng phòng yên tâm

-Cả phòng trông cậy vào cô đấy.

Cô về chỗ mở hồ sơ cha số điện thoại của thư kí bên công ty kia. Sau một hồi gọi cũng có người bắt máy. Một giọng đàn ông vang lên:

-A lô.

-A lô, xin chào, tôi là Minamoto Akoko nhân viên phòng kế hoạch thuộc công ty Katayawa tập đoàn Trương thị. Xin hỏi anh có phải là anh Takeshi, thư kí của Tổng giám đốc công ty Kashi-a không.

-Đúng, có phải cô muốn hẹn với giám đốc chúng tôi để đàm phán về vốn đầu tư công trình xây dựng bên công ty cô đúng không.

Trời, sao anh ta biết hay vậy nhỉ.

-Dạ vâng, vậy lúc chiều nay có được không.

-Tất nhiên là được rồi.

-Cảm ơn.

Tiểu Mẫn cúp máy thở một hơi nhẹ nhõm

Bây giờ cô còn phải thống kê lại số liệu chi phí cần cho dự án.

Cô mở tập hồ sơ và máy tính bắt đầu công việc.

Lúc xong việc đã là giữa trưa. Cô gấp hết tài liệu hồ sơ lại xuống canteen công ty ăn trưa để lấy sức chiều còn làm tiếp.

Đến một rưỡi chiều cô bắt xe đến công ty Kashi-a.

Tiểu Mẫn bước vào trong tòa nhà to lớn trước mặt này. Cô đứng trước quầy lễ tân:

-Chào, tôi là Minamoto Akoko, tôi có hẹn trước với Tổng.....

Tiểu Mẫn chưa nói xong thì một trong hai cô lễ tân đã nhanh miệng nói xen vào:

-Chào cô Minamoto, mời cô đi hướng này lên tầng 25. Tổng giám đốc chúng tôi đang chờ cô ở trên đó.

Cô gật đầu bước đi.

Tầng 25 là tầng cao nhất dành cho tổng giám đốc. Thang máy mở ra, trước mắt cô hiện lên những ô cửa kính trong suốt sáng bóng phản chiếu ánh mặt trời cùng với cách trang trí theo phong cách Âu-Á. Không gian yên tĩnh vắng lặng khác hẳn với bầu không khí ở dưới. Đúng là nơi dành cho lãnh đạo cao cấp có khác.

-Chào cô, tôi là Takeshi Hawa, thư kí của Tổng giám đốc. Cô là cô Minamoto đúng không. Mời cô đi hướng này, tổng giám đốc đã đợi cô lâu rồi.

Cô bước theo tên thư kí tới căn phòng có cửa gỗ.

Tên thư kí đưa tay ra mời cô. Cô bước tới gõ cửa.

Cốc cốc.

Cô nghe thấy một giọng nói từ bên trong chuyển ra. Giọng nói trầm thấp và nghe có vẻ quen quen.

-trầm mặc-

Bạn đang đọc truyện *Mãi Luôn Bên Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

-Mời vào.

Tiểu Mẫn cầm tay vịn xoay mở ra.

Trước mắt cô hiện ra một căn phòng to với chiếc bàn làm việc kê bên cửa sổ. Trên ghế có một người đàn ông đang ngồi, người đàn ông đang cúi đầu xem giấy tờ gì đó. Dáng vẻ bình thản lãnh đạm nhưng xung quanh người lại tỏa khí lạnh lẽo làm cô đứng xa mà vẫn run mình.

Bên cạnh người đó cũng có một người đàn ông trung niên đang đứng, dáng vẻ đầy kính trọng và khép nép. Trong hai người này, người nào là giám đốc Hamata nhỉ.

Ông chú trung niên đang đứng thấy cô vào thì cúi đầu thì thầm gì đó vào tai người đàn ông ngồi trên ghế làm việc. Ông chú nói xong thì người đàn ông đó từ từ ngẩng đầu lên.

Khuôn mặt đó....không phải là người đàn ông lần trước đã cứu cô khỏi bọn lưu manh khốn kiếp hay sao. Sao anh ta lại ở đây. Anh ta là giám đốc công ty này sao?... Hàng loạt câu hỏi hiện lên trong đầu của Tiểu Mẫn.

Ông chú trung niên đến chỗ cô:

-Chào cô, cô là cô Minamoto đúng không. Tôi là Hamata kanji, giám đốc công ty Kashi-a.

-Chào giám đốc, tôi là Minamoto Akoko, đại diện cho công ty Katayawa đến đây đàm phán về dự án xây dựng khu vui chơi giải trí.

Giám đốc Hamata bắt tay cô giới thiệu. Sau đó ông lại quay ra giới thiệu anh:

-Còn đây, đây là chủ tịch của chúng tôi: Trần Hạo Thiên. Cô có thể gọi ngài ấy là chủ tịch Trần.

Bịch.

Túi xách và tập tài liệu trên tay Tiểu Mẫn rơi xuống đất. Cô đứng sững sờ tại chỗ nhìn vào khuôn mặt anh. Kí ức của cô bay trở về 15 năm trước. Trở về những năm tháng sống hạnh phúc trong gia đình ấm no:

-”Hạo Thiên hôn em cái đi”

-“...”

-”Mày tránh xa tao ra”

-“...”

-”Hạo Thiên đi học thôi”

-“...”

Rất nhiều năm trôi qua, những đoạn kí ức đó không thể phai mờ trong tâm trí cô mặc dù cô rất muốn quên nó đi. Có lẽ tình yêu ngây thơ trong sáng của cô lúc đó là tình yêu thật sự cô dành cho anh Hạo Thiên.

-Cô minamoto, cô Minamoto....

Tiểu Mẫn giật mình thoát ra khỏi đoạn kí ức vui vẻ kia ngược mắt lên nhìn anh. Không thể nào, có lẽ chỉ trùng tên thôi. Trên Trái đất này, người giống người đâu có gì là lạ huống hồ đây còn là tên. Chỉ là tên giống nhau thôi.

Cô tự nhủ xong cúi người xuống nhặt túi xách và giấy lên:

-Tôi xin lỗi, thất lễ.

Khi Tiểu Mẫn cúi người nhặt tài liệu, có cảm giác một ánh mắt đang nhìn mình chằm chằm. Ánh mắt đó khiến cô cảm thấy sợ hãi. Cô tự trấn an bản thân. Giám đốc Hamata tiếp tục nói:

-Chủ tịch Trần đây sẽ trực tiếp bàn công việc với cô.

Lúc này, Hạo Thiên mới từ ghế đứng dậy nói, giọng nói anh trầm thấp và mang ít lạnh lùng. Giọng nói này đi vào tim cô, làm cô bất giác muốn chạy trốn:

-Được rồi, giám đốc Hamata hôm nay và ngày mai ông được nghỉ phép. Ngày kia có thể tiếp tục làm việc.

-Dạ vâng thưa chủ tịch. Tôi đi đây.

Giám đốc Hamata bước ra ngoài đóng cửa lại. Trong phòng chỉ còn mỗi cô và anh. Hai người im lặng hồi lâu không một ai lên tiếng. Cô cúi đầu im lặng, anh thì im lặng nhìn cô. Nhưng cuối cùng, người phá vỡ sự im lặng này vẫn là cô:

-À...ùm...bây giờ chúng ta có thể bàn công việc được chứ.

-trầm mặc-

Bạn đang đọc truyện *Mãi Luôn Bên Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

Trước khi vào truyện thì trầm mặc có đôi lời muốn nói: Rất xin lỗi mọi người vì thời gian qua đã bỏ dở truyện do thi học kì ý mà. Bây giờ ta sẽ quay lại và ăn hại hơn xưa. Mọi người ủng hộ nha để ta tiếp tục cố gắng

Hạo Thiên bước tới bên cô nở nụ cười:

-Tiểu Mẫn em đâu cần vội thế, em có nghĩ rằng trước khi bàn công việc chúng ta nên ôn lại một số kỉ niệm cũ hay không?

Lời nói của Hạo Thiên làm cô ngạc nhiên tới nỗi không thể tin nổi. Anh nói với cô bằng tiếng Việt rõ nét chứ không phải tiếng Nhật. Nhưng nghe những lời này lại khiến cô run người sợ hãi tột độ lùi về sau. Lời này là sao chứ?

Cô lùi về sau anh tới gần cứ như vậy cho đến khi lưng cô chạm vào bờ tường lạnh lẽo. Chính bờ tường lạnh lẽo này đã vớt cô ra khỏi nỗi sợ hãi.

Lúc này Tiểu Mẫn mới bình tĩnh lại. Tiểu Mẫn ngừng đầu lên đối mặt với ánh mắt đầy thâm tình của anh:

-Thưa chủ tịch Trần, à, à tôi có thể gọi anh là Trần tổng được chứ. Tôi thực sự không hiểu anh đang nói gì. Tôi nghĩ tôi và Trần tổng đây mới gặp nhau được mấy lần, có gì đáng ôn lại cơ chứ. Tôi thấy bây giờ chúng ta nên nói về bản dự án trên tay tôi thì hơn.

Hạo Thiên nghe vậy nở nụ cười trên môi tắt, ánh mắt anh sắc lạnh. Cứ tưởng khi cô biết anh là Hạo Thiên, cô sẽ chạy tới ôm anh như hồi bé nhưng anh đã nhầm. Anh không ngờ cô lại tuyệt tình đến vậy. Rõ ràng anh nhìn thấy trong mắt cô có dao động, có sợ hãi,...vậy mà cô lại coi như không biết gì vậy.

Sự thay đổi ánh mắt của Hạo Thiên khiến cô chưa kịp thích ứng.

Hạo Thiên ngồi xuống sofa tiếp khách dựa người vào thành ghế nhắm mắt lại:

-Thời được, tôi cho em 15 phút.

Tiểu Mẫn nghe không hiểu. Cái gì mà cho mười lăm phút chứ. Để làm gì?

Cô cứ đứng đó vắt óc suy nghĩ xem lời nói của anh là có ý gì thì giọng nói đầy nam tính của anh đã cắt ngang:

-Em còn 13 phút. Thời gian tôi dành cho em là có hạn.

Lời nói này của Hạo Thiên không đơn giản là chỉ thời gian cô thuyết trình mà nó còn là thời gian anh chờ đợi cô không còn nhiều nữa, anh chờ đợi cô quá lâu rồi, tăng ấy năm làm cho anh mệt mỏi, anh không muốn quay lại quãng thời gian đó nữa. Anh không thể chờ đợi cô thêm được nữa, không thể chờ đợi cô tự nguyện ở bên mình. Nếu như cô đã không chấp nhận thì chỉ còn cách anh ép buộc cô mà thôi.

Còn Tiểu Mẫn, sau khi nghe xong lời Hạo Thiên nói thì mới hiểu ra.

Cô lờm cho anh một cái. Vốn dĩ đã không có thiện cảm gì với Hạo Thiên, nay lại bị thái độ của anh chọc tức, độ hảo cảm giảm xuống đến tận -10, trong đầu không ngừng rủa thầm: Đồ đáng ghét, đồ chết giẫm, có mỗi lời nói mà cũng kiêu, nói như thế ai mà hiểu cho được, đồ chết bầm, tôi nguyện rủa anh.....\$€¥#&\$%&€\$\$.....(nhiều từ ngữ mà t/g không thể diễn tả nổi)

Sau một hồi hack não để chửi rủa, Tiểu Mẫn cũng thấm mệt ngồi xuống mở tài liệu ra bắt đầu thao thao bất tuyệt về dự án. Suốt cả quá trình, Hạo Thiên vẫn nhắm mắt không hề mở ra một lần. Mấy lần cô liếc trộm xem anh có tí hí không nhưng đôi lại vẫn chỉ là đôi mắt nhắm tịt và im lặng. Điều này làm cho Tiểu Mẫn nghi ngờ rằng anh đã ngủ. Nhưng điều này lập tức bị phủ định bởi lời nói của anh ngay đây:

-Em không cần nhìn trộm tôi thế đâu, cứ trực tiếp ngắm thoải mái là được.

Tiểu Mẫn đỏ mặt trùng mắt với đôi mắt đang nhắm lại của anh.

.....

Lúc Tiểu Mẫn kết thúc là lúc họng khô rát, cô với lấy chai nước lọc trong túi xách mà ô mang theo uống một ngụm lớn.

Ngay khi Tiểu Mẫn uống nước thì Hạo Thiên cũng mở mắt ra liếc nhìn cô:

-Tốt lắm, thừa hai giây.

Nghe anh nói vậy cô cũng chỉ lờm cho anh một cái rồi im lặng chờ anh nói tiếp:

-Dự án này quả thật rất hấp dẫn, tôi cũng rất muốn được hợp tác với em nhưng.....

Tiểu Mẫn hồi hộp chờ lời nói tiếp của anh:

-Tôi cần có thời gian suy nghĩ. Em biết đấy, tôi là người đứng đầu của một tập đoàn lớn, trăm công nghìn việc. Có khi thời gian tôi suy nghĩ sẽ rất lâu. Hơn nữa, làm ăn trên thương trường ai mà chả muốn có lợi ích cơ chứ. Em thấy sao. (t/g: Ca đang thực hiện âm mưu của mình đúng không./ HT: Biển)

Tiểu Mẫn nghĩ thấy được có mùi nguy hiểm ở đây. Chắc chắn là có. Nhưng cô không lên tiếng mà chờ anh nói tiếp:

-Thế nên tôi nghĩ....chỉ cần em đồng ý với ba điều kiện của tôi, tôi sẽ sẽ suy nghĩ một cách nhanh chóng và cho em một câu trả lời vừa ý nhất.

.....

Đấy nói ngay mà có sai đâu:

-Anh nghĩ tôi là người công tư lẫn lộn ư.

-Em chắc chứ?

-Trần Tổng, đâu phải có mỗi riêng tập đoàn anh trên đất Nước Nhật Bản này đâu. Nếu như anh không đồng ý thì cũng có thể nói thẳng ra.....xin lỗi vì đã làm mất nhiều thời gian quý báu của Trần Tổng, tôi xin phép.

Nói rồi Tiểu Mẫn thu đồ cúi đầu chào bước ra ngoài mà không biết rằng người nào đó đứng sau cô đang bờ nụ cười hết sức mưu mô và mờ ám (t/g: Ca đúng là đồ cáo già mà./ HT: Người thì biết cái gì, lượn đi/ t/g:.....!)

-Trầm mặc -

P/s: Tạm thế

Bạn đang đọc truyện *Mãi Luôn Bên Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 20

Tiểu Mẫn dứt khoát ra khỏi công ty Kashi-a đi tới bến xe buýt không hề ngoảnh đầu lại. Luôn là người đối diện với sự thật, Cô có thể chắc chắn rằng mình đang trốn tránh anh. Chỉ là cô lại không muốn phủ nhận điều đó.

Thật ra Tiểu Mẫn không muốn nghĩ anh là anh Hạo Thiên-người mà hồi bé cô đã theo đuổi chết đi sống lại nhưng trái tim cô cứ đập thình thịch mạch bảo đó là Hạo Thiên. Phieden chết đi được tại sao.....

Trong lúc chờ tuyến xe, Tiểu Mẫn rút liên thoại ra gọi điện cho trưởng phòng. Cô nên thông báo sự việc lần này cho trưởng phòng biết.

Nghe giọng điệu của trưởng phòng cứ như biết trước kết cục thất bại này của cô vậy.

Đại khái an ủi cô bảo cô đi tìm cách khác. Tất nhiên rồi. Cô đã tìm ra các tập đoàn có tiếng ở đây.

17 giờ chiều

Tiểu Mẫn kết cái thân xác đau nhức cộng với tinh thần mệt mỏi hoa mắt chóng mặt đau đầu giảm trí nhớ mất thăng bằng ra khỏi một tòa nhà lớn.

Đó là công ty Houtoku, công ty thứ năm mà hôm nay cô đã vào. Không biết hôm nay là ngày xui xẻo hay ngày gì của cô nữa. Đi năm công ty thì bị từ chối cả năm. Hai công ty đầu tiên cô đến thì may ra họ còn mời cô uống nước nói chuyện. Ba công sau cô còn chưa nói gì họ đã từ chối thẳng thừng.

Thật là rồi lòng người mà.....

Tiểu Mẫn lặng im suy nghĩ. Cô nghi ngờ có người đứng sau chuyện này.

Ngoại trừ mẹ con Thanh Thanh ra thì cô có đắc tội với ai đâu. Mà chắc chắn cũng không phải do hai mẹ con họ làm. Vương Hải Hà đâu có rảnh tới mức đi phá công ty của bố. Dù gì thì bà ta và Trương Thanh Thanh cũng phải sống nhờ vào tiền mà bố kiếm được từ công ty đó.

Vậy thì là ai nhỉ.....

Tiểu Mẫn nghĩ đi nghĩ lại mà chả nghĩ ra là ai. Cô đành trở về công ty mà quên mất người mà cô vừa trở mặt đó là Hạo Thiên.

Về phần Hạo Thiên, bây giờ đang cầm điện thoại nở nụ cười hết sức đắc ý. Anh chỉ có gọi mấy cú điện thoại mà đã khiến Tiểu Mẫn cả ngày nay sống dở chết dở. Đề cho cô nghĩ ra là anh làm thì cô sẽ không tha cho anh là cái chắc.

Lúc về đến công ty thì trời đã sẩm tối, Tiểu Mẫn thất bại nghe trưởng phòng lái nhai một hồi rồi mới bước ra ngoài.

Về đến nhà gặp Vương Hải Hà và Trương Thanh Thanh cô cũng không thêm cái cọ với họ mà trực tiếp lên phòng ngủ một mạch đến tận nửa đêm.

Lúc tỉnh dậy cảm thấy nhơ nháp dơ dáy không chịu được, Tiểu Mẫn đi tắm rồi xuống dưới nhà nấu tạm gói mì ăn.

Có thể do ngủ nhiều nên giờ này Tiểu Mẫn không muốn ngủ nữa. Ăn xong lần qua lần lại trên giường chán tới nỗi không thể nào chịu nổi.

Đang chán vậy mà trong đầu đột nhiên hiện lên khuôn mặt đẹp trai anh tuấn của người nào đó. Sau đó lại hiện lên ba chữ “anh Hạo Thiên“. Ba cái chữ này tự nhiên bay tới đập vào khuôn mặt của ai kia trong đầu cô.

Sao lại nghĩ linh tinh vậy.....

Tiểu Mẫn lắc đầu để tách hai cái hình ảnh đó ra khỏi đầu

Không hiểu Tiểu Mẫn lắc tới nỗi thông minh hay là do hôm nay cô có quá nhiều chuyện cần phải suy nghĩ mà giờ đây sâu chuỗi lại và tìm ra được câu trả lời “ai là người đã hãm hại cô”

Chết tiệt....còn ai vào đây nữa ngoài tên Hạo Thiên cô gặp hồi sáng chứ.

Bị Hạo Thiên bày mưu tính kế, đương nhiên Tiểu Mẫn tức giận tột độ, không cần động não xem bây giờ là mấy giờ, cô mở điện thoại ra tìm số Hạo Thiên rồi ấn gọi.

Người nào đó đang ngủ yên bình trên giường êm chăn ấm bị tiếng điện thoại kêu đánh thức thì không khỏi cau có:

-Ai đấy.

Giọng nói đầy ngái ngủ lười biếng pha thêm chút khó chịu của Hạo Thiên vang lên làm Tiểu Mẫn đang sôi sục ý chí lại giảm đi một nửa. Cô ấp a ấp úng không nói lên lời.

Hạo Thiên hét kiên nhẫn định đập máy thì không hiểu Tiểu Mẫn lấy dũng khí ở đâu hét lên:

-Trần Hạo Thiên anh là đồ khốn kiếp, có giỏi thì anh công kích trước mặt tôi đây này, đừng có mà giở trò sau lưng tôi, như thế người ta gọi đó là bỉ ổi anh nghe rõ chưa.(t/g: lấy chị luôn)

Một khi đã tức giận, lời nói sẽ không kiểm soát nổi, huống hồ gì hỏi còn đi học Tiểu Mẫn còn là lưu manh, trong lời nói có thể thấy rõ sự thô tục và điều ngoa.

Sau khi cô chửi xong mà bên kia vẫn im lặng không có tiếng động. Tiểu Mẫn cho là mình bị coi thường định gồng lên chửi tiếp thì giọng nói trầm thấp lạnh lùng xen vào:

-trầm mặc-

P/s: đang cảm thấy lúng củng

Lười viết

Bạn đang đọc truyện *Mãi Luôn Bên Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.